

Gradišćanskohrvatska biblioteka
4. svezak

Knjiga LXXI Hrvatskoga štamparskoga društva
© Željezno 1998.

Ivan Blažević

pjesme

sakupljene i
izabrane od
Nikole Benčića

Gradišćanskohrvatska biblioteka:
urednički odbor biblioteke pelja Nikola Benčić
urednik ove knjige: Nikola Benčić
unositelj i pregledatelj teksta: ured HŠTD-a, Andreja
Sapunar
prelom: Antonel Pranjić
omot i grafičko rješenje: Jurica Čenar
izdavač: Hrvatsko štamparsko društvo,
7000 Eisenstadt/Željezno, Hotterweg 54
tisak: Gröbner Druck, Borta
ISBN 3-901051-171

Izdavanje ove knjige je potpomoglo Savezno
kancelarstvo iz fonda za podupiranje narodnih grup

Dičje

MOJE STVARI

Kokoše

Žeru, grebu, kriču, nesu,
Ne tužim se - marljive su!
Tako j' sada svakudaj,
Zato j' širom puno jaj.
Kokoš nij nezaposleni,
Kaže se to i u cijeni ...

Guske

Stare guske - žute male
Velje bi na kvar peljale!
To je kod njih istočni grih,
Pogrist ono, ča se ne smi!

Race

Lopata je račji trubac.
Hustit b' rade u želudac!
Kriču cijeli dan: daj hap, hap ...
Nij u grabi ništ žab, žab ...

Golubi

I golubi ležu mlade.
Med susjedi je i vade.
Ar i golub žuči ima.
Kade gori, nij prez dima!

Pas (kucak)

Lancoš kutja, vjerna para,
Služi, čuva gospodara.
Laje, biži po svem stanu,
Hlače skinut će tolovaju.

Mačka

Moja lijena sura maca,
Se na sunci nek kobaca.
Mišov je na podi i sto,
Mirno držu njev kiritov.

Kukovač

Tiho teče po lugi
Vodica Dunaja.
Sijedi starac u tugi
„Kukuk” si izbija.

Kukovač prestat neće.
Zakukne čudakrat.
Starac se nalezgeće:
Da kukuk zna lagat!

Tako nas napelja
I ča malo na smih.
A ništvidna želja
Dostkrat na velik grih!

Krt

Pod zemljom u škurini rova,
Kupčac zemlje mu do krova.
Pod zemljom na žilji lovi,
Svi črvići su njegovi.

Krt ne vidi sunca, svita.
Ča svit pak za krta pita?
Sunce sviti, cvate cvijeće,
Koga krt i vidit neće!

Raki

Kad stari rak mlade gleda,
Srdito se javi vreda:
„Zač po najzad bižite,
Kad i najpr vidite?!”

Mladi kriknu: „Pokaž' kako?!
Pak će bit i nam to lako!”
Kad ne gane nauk buču,
Ne zabi, da čini vliču ...

Moji piplići

Iz stroja su došli,
'Z daleka po pošti.
Mali siročići,
Prez kočke piplići,
Cijeli mili dan pišču,
Nepoznatu mat išću.

Kad stupim meda nje,
Prestane piščanje.
Pi, ći, ći govoru,
Lipo je na dvoru.
Da stane piščanje
Sjedem ja meda nje.

Piple prez kreljuti,
Prez pameti, ćuti:
Da i njemu manjka
Dobra kočka: majka.
Je zima, vjetar ljut,
manjka majke kreljut.

Visibaba

Ispod sniga,
Ispod leda
Nujno miga,
Mirno gleda.

Još u zimi -
Sniga, s leda,
Nam ne primi:
Duhe, meda.

Ali primi
Za sve biće
Po zloj zimi:
Protuliće!

Uz potočić
Smirno cviće:
Zvoni zvončić
U protuliće.

Pod brižić uz grm se j' sjela,
Milo, nujno drima.

Ne bojte se, dica mila,
Dojt će protuliće!
Raširuje si jur krila,
Giblje se sve biće ...

Kad jedan dan k nam dostupa
Lipo protuliće,
Hte veselo dica u grupa
Brati fajgulice.

Marica u zlatoj zemlji

K' kraljiću u zlatu zemlju
Zabludila j' Marica.
Našla ga je pri ručenju,
Zlato je: dvor, stol i žlica.

„Lipo j' ovde, dobro j' ovde,
Poglej si sve Marica!
Po zlatu ti gazu noge,
A svila je travica.

Guska ima kreljut zlati,
Zlati repić mačkica.
Bud ćeš ovde sad ostati
Lipa, mila Marica!”

„Neću kraljić sad ostati,
Za blago svega svita ...
Znaš da nismo mi bogati,
Hiža slamom nam pokrita.

Ali u njoj majka mila!
Otac, sestre i brati!
U njoj sam se ja rodila,
Dražja mi je nek svit zlati!”

ACA ČEMERNJAČA, ŠIME DOBRO SIME.

I

Po svitu

Ace majka dobra, mudra
Nima rado smrada,
Zato kod nje zvana, znutra
Nek čistoća vlada.

Aca reda ne spoznava,
U hiži sve strovaši,
Ovde leži lutke glava,
Onde pratež, vlasi.

Kad ju majka zaman kara,
Dojde i kaštiga.
Aca majki pogovara
I misli od biga ...

U gajbici je krmila
Bijeloga mišića.
Miki mu je ime zdila,
On je bio nje srića.

Već neg knjige ga j' volila,
Prem je išla školu.
Mat je zaman govorila

Kot lijenome volu.
Danas će još projt po svitu
Kraj od majke svoje,
San umori nju srditu ...
Ide svoje volje ...

* * *

U slijedećem ćete čuti,
Draga dica naša,
Kakovi su 'nomu puti,
Ki se zlo ponaša.

II. Kucak

Putem sretne ti dičaka,
I on dobro sime,
S njim pak skupa otkoraca
U daleke krajine.

Kad nij došao rado školu
Kaštiga ga mati!
Stipat se po svitu volu,
Neg starje slušati.

Vreda je i glad napada
Na dalekom puti,
Vidu lip vrt, pun je sada;
Glad im pamet zmuti.

Napunu si žepe, kukljac
Pak pete nabrusu,
Ar za njimi strašan kucak;
Skoro spustu dušu.

Strašna para na nje skače,
Oni su u bigu ...
Raskine im halju, hlače,
Imaju galibu ...

„Vidiš, Bog nas kaštiguje,
Ča smo sadje krali.”

Riči su na oganj ulje,
Bleju naši mali.

Ali najzad obrnuti?
To im nij u peti ...
Zla volja je dalje muti;
Šti si nek dio treti.

III. Med negare

Miši su vred suze spili.
Cilu srca boli.
Kamo b' išli? Bože mili,
Put gre gori-doli.

Šime veli, med negare!
Ar onde nij škole ...
Vidit slone i tigare,
Črne ljude, gole.

Za jabuke hte nam znam dat
Punu šaku zlata.
Oprostit će ti i mat,
Kad budeš bogata.

Iskat kost od elefanta
U velikoj lozi ...
Ili kusić dijamanta,
Bože, nam pomози!

I Aci se plan dopada
Iskati si sriću.
Sobom zamu čuda sada,
Sjedu u plavčicu.

Brodili se po Dunaju;
'Z Jandrofa su bili ...
Zato dobro veslat znaju,
Na morje dospili.

A na morju vjetar puhne,
U Afriki su vreda ...
Divljih ljudi loze pune,
Ča hte počet sada?!

IV. Ulovljeni

Van stupiju iz plavčice
Prez truda i muke.
Bilo j' onde črne dice;
Nudu im jabuke.

Ne poznaju črni šale,
K drivu je povežu.
I ostavu naše male,
Pak gredu na vežu.

Dica domom k ćaći gredu
U šator pred drivo;
Vidili su dicu blijedu
Kot je breza drivo.

Došli su pak črni muži
Po dičinom slijedu.
S kopljom, špikom, s lanci, uži,
Na lov se poredu.

Oganj gori, brusu nože
I tam-tam si jaču ...
Još danas hte bit prez kože!
Hvala bogu: kažu.

„Vidiš, Šime, kako je nas
Dobri Bog kaštigao.

Ostaviti ne hte danas
Od nas ni kotriga ...”

„Naš učitelj je htio reći
Čudaput u školi:
Najbliže j’ Bog u potriboći;
Aca Boga moli!”

V. Mišić

Aca je od straha blijeda
I drhće po tijeli,
Ali miša kad zagleda
„Ča ćeš, Miki?“, veli.

„Došao sam ti ja na pomoć“,
Veli mišić mali.
„Prlje ćemo pobignut moć,
Nek b' nas pozobali.

Zaman ovde oganj gori,
I se brusu noži.
Ćeš bit dobra? Sad govori,
Pak nam Bog pomози!”

„Nigdar neću činit zloga,
Ljubit ću uredbu.
Posluhnut ću majku, Boga,
Ujca, ujnu, tetu ...”

Aca ćuti: mišić mali
Jur grize na užu ...
Noćas bi ju uglabali
Mrski črni muži.

„A i ja ću rado hodit
U školu svakidanju.

Nek sad nas nu oslobodit,
Da ujdemo klanju ...”

Uže spade, slobodni su
Ti dva mali robi.
Svi trimi sad skupa bižu,
Da b’ ušli u dobi ...

VI. Big

Aca, Šime, mišić mali
Bižu s pogibela.
Zaman je sad nož veliki,
prazna će bit zdjela.

Ne čuje se tam-tam jačka,
Oganj već ne sviti.
Daleko je sad jur mačka:
Slobodni su miši.

Muži črni kad nabrusu
Nože i sikire,
Pašću se pod drivo u lozu;
Najt hte je i žmire ...

Ali ča j' to? Prazna uza?
Nij u njoj već bijelih!
Pogrižena ležu uža ...
Robi su protekli.

Črnci bižu u ruka s noži,
Za njimi kot strijele.
„Joj će biti njevoj koži;
Jisti ćemo bijele.”

Kot zmahnuti hitro bižu,
Kot lovački psi ...

Za peta su im jur blizu,
Big na vlasi visi.

Skok za skokom, gre za žitak,
I to svim moć daje ...
Jedan korak je dobitak,
Bog im pomoć šalje.

VII. Krokodil

Pri morju na vrućem muri
Sunčao se je krokodil.
Šime u toj halaburi
Na njega je zaskočio.

Aca, Miki njega slijedu,
Visu mu na repi,
Ter prik morja tako gredu,
Sidu kot na šlepi.

Krokodil je na otoku
Imao svoj mirni dom.
Domom krene svoju nogu
S tom čemernom dicom.

A negari su od jada
Pukali si vlase.
Vičerati ča hte sada?!
Ušlo j' bijelo prase.

Na otoku pak krokodil
Strašno s repom mahne.
Šime se je skoro ubio,
I Aca ne manje.

Mokri, trudni, napol mrtvi
Su dugo ležali.

U nesvišču su svi trimi
Turobno jaukali.

Aca se pak prva javi:
„To j' Božja kaštiga!”
Šime krvav je na glavi,
Aci tužno miga ...

VIII. Na otoku

Na otoku ništ nij ljudi.
Ča hte činit sada?
To u dici strah prebudi:
Poginut od glada.

Kad b' si bili nek jabuke
Donest mogli simo,
Živili b' prez glada muke,
Dosle brod gre mimo.

Krokodili su mrvili
Kot doma mrvunci.
Krvavi pot su potili
Ti naši bigunci.
„Joj, kamo smo nek dospili?“
I zaruju s glasa ...
Razdražu se krokodili,
Ne poznaju špasa.

I za glasom išću dicu,
Na malom otoku.
Dica plaču, strašno kriču
Uz vodu diboku ...

Jedan Acu jur za petu ...
Ona u morje skoči.

Pak se našemu ditetu
Otrpu iz sna oči ...

* * *

Bilo je to sad veselje,
Mala Aca j' doma.
Nima ona ništ već želje
Nit zloga nagona.

IX. Doma

„Majka moja, majka mila!
O, kako je strašno,
Ča sam u snu sad vidila,
O, kako j' to tužno!”

U snu mi se Bog zagrozi
Ča sam čemernjača ...
Bila sam med divlji u lozi
Kade j' vuk i kača.

Požerati me je rada
Banda črnih ljudi ...
Kako j' dobro da me sada
Bog iz sna prebudi.

O, majkica, ja sam tvoja,
I posluhnut ću te.
Ne smi bludit moja volja
Već na krive pute.

Ljubit ću ja red, čistoću,
Ča Bog zapovida ...
Odsle vrlo biti hoću
Bojat ću se griha.

* * *

I vas uči, dobra dica,
Ova povidajka,
Da j' na svitu vaša srića
Vaša dobra majka!

Posluhnite, to j' vaš posao,
Vašu dobru majku!
Zato sam vam ja napisao
Ovu povidajku.

Na Majkin dan

Na svetačni majkin dan
Jednu vruću ćut imam:
Hvala k višnjemu Bogu,
Da, jur sam star, još mogu
Moju majku pozdravit,
Njoj moju ljubav javit.

U mojem žitku svaki dan
Sam veseo i dost srićan,
Da još dobru mat imam.
Ča mi j' ona, to ja znam.
Povidat bi rad zaman,
Riči na to dost nimam.

Danas kot i svaki dan
Tiho šaptuč ponavljam:
Svemogući dobri Bože!
Kot nek tvoja ruka može
Neka majku blagoslovi,
Žuhku starost majki toli.

Mojoj majki ...

Kada-koč me sanj odnese
Domom, čar do naše ljese ...
A pred ljesom drhćem, dvojim
Ću li nutar stupit k svojim ...
Vidim, Vi uz peć molite.
Za 'vo ... za 'no, Vaše dite ...
Vidim tugu Vam na lici.
Nigdor jači po ulici ...
Z odzad kucak strašno laje.
Zdrgnem se iz sna ... od maje ..

Majka

I.

Ča b' Ti mogla dat,
Dobra moja Mat?
Srce Ti dajem,
I ljubav u njem!

Ljubav i hvalu,
Ča si me malu
Svenek ljubila,
Majkica mila!

II.

Sve ča bi imala,
Bi Ti, Majka, dala ...
I onda još ne bi
Dost platila Tebi!

Ali kad ništ nimam,
Danas na Majkin dan
Se nek dajem sebe.
Majka ljubim Tebe!

III.

Kade ću si
Riči najti?
Da čestitam
Dobroj Majki ...

Vridno Majku
Hvalit, dičit,
Nima riči
Himbeni svit ...

Zato zdišem:
Bog Vam plati!
Vašu ljubav,
Dobra Mati ...

Moj Majkin dan

Ljudi! Znajte da sam srićan,
Kad još dobru majku imam.
Čujte, da vam sad povidam,
Kako, kad je moj majkin dan.
 Živarim ja pri Dunaju.
 Na vjetrenom, mrzлом kraju.
 U Podgorju doma su mat,
 Ne rad' čuju vjetre puhat.

Vjetar mrzli prez milosti,
Nokte pusti čar do kosti.
Majku trapi reumatizam,
Zato živim tužno i sam.

 Maj ali je lip i kod nas.
 Pogodim se s vjetrom za čas,
 Da će mir dat vomu kraju,
 Ar si čekam milu majku.

Naručim još dobrim pticam:
Stagliću i lastavicam,
Neka jaču, da sam srićan,
Ča još dobru majku imam!

 Onda pak nij sriće veće!
 Cvita, cvate lipo cvijeće,
 I ptičice lipo poju,
 Sve pozdravlja majku moju.

I vjetreni, pusti moj kraj,
Mi je onda najlipši raj.
Najlipši dom: moj pusti stan.
Pak sam s majkom blažen, srićan.

Pozdrav na Majkin dan

Kot je kapljic u Dunaju,
Trave, cvijeta u cvjetnom maju,
Tulikokrat
Pozdravljam sad
Moju milu, dragu majku!

Koliko ptic prik nas leti,
I oblakov u cijelom ljeti,
Tulikoput
Željim kreljut
Letit k miloj, dragoj majki!

Kolikoput bar ča čujem,
Se veselim il' tugujem,
Tolikoput
Željim to čut:
Da vam dobro ide, majka!

Kolikoput zazvoni zvon
I mislim na moj vječni dom,
Tulikokrat,
O dobra mat,
Bog vas neka blagoslovi!

Razgovor

„Bud, ćaća, do neba
Je visoko jako?
Je nebo prik zvjezdic?” ...
„Tako, sinko, tako!”

„Bud, zato Bog stavi
Nebesa visoko,
Da svakoga vidi?” ...
„Vidi Božje oko!” ...

„Kad bih ja kreljute imao,
Bio bih k nebu bliže?”
„Sinko, molitva te
U nebo, k Bogu diže!”

Advenat I

Bijeli oltar, oštija,
 U njoj Jezuš prebiva.
 Bog i naš Kralj od vijeka,
 U oštiji nas čeka.
 „Hod'te k meni sva dica,
 Prazna je lipa crikva.
 Hod'te, sve mi povite,
 Kot vi bio sam ja Dite ...
 Ču se s vami pominat,

Kot se doma dobra mat ...
 Jandre je nek na puti,
 Ne bi rad posluhnuti.
 Ljukoša ću karati,
 Ča je svenek u blati.
 Pak si ne zna u školi ...

A mali apoštoli,
 Ča širu Novinice,
 Pogladit ću im lice.
 Julka čuda sad moli,
 Tolit ću majke boli.
 Mala Roza j' sirota,
 Ča j' zgubila vred oca.
 Utarit ću joj suze,
 Ako majki dobra bude.”
 Bijeli oltar, oštija,
 Milošće nam razdilja.

Advenat je – zornice ...
Jezuš Kralj dobre dice
Čeka na vas svaki dan,
Ne smi falit nijedan ...

Advenat II

O nebesa rosite
'Z višine Spasitelja!
Čekamo Te, Božje Dite,
Ti si sad naša želja.

Kod zornice, zlate maše
Prosimo Te svakidan:
O, glej naše tužne čase,
Božje Dite, dođi k nam!

K svetomu Mikuli

O sveti Mikula!
Od majke sam čula,
Da nek malo imaš,
Ča dobroj dici daš.

Znam, teško j' i Tebi
Dojti, da dao ne bi!
A mi smo petimi.
Zato nam doprimi:

Blagoslov iz neba,
Ki nam je prik svega,
Da se i prez šibe,
Čuvamo galibe ...

BOŽIČNO VESELJE

Andjeo

Svitlost se raširi.
„Ne bojte se pastiri ...”
– Gluši andjela glas. –
„Nazvišćujem Vam danas
Veliko veselje ...
Narodio vam se je
Spasitelj vaš danas ...”

Andjeli

Oblaki se rasvitu,
Na nji andjeli sidu.
Veselje se širi,
Čudno čuju pastiri:
„Dika Bogu na višini,
A mir ljudem na nižini ...
Ki su dobre volje ...”
Gledaju na polje.
Na polju pastiri,
Veselje se širi ...

Pastiri

Pastiri u miru
Sad veselje primu:
Kot se iz sna zdramu,
S veseljem izdahnu:
„Hajdi, Betlehem hodmo!
I čudo poglejmo ...”
Ditešce u štali,
Na koljena su spali ...
Od krotkih pastiri
Se veselje širi
Iz štale Betlehemi
Po ‘noj cijeloj zemlji ...

Sveti Tri kralji

Zvijezda im prosviti
I srca podniti.
I s veseljem gredu,
„Vidili smo zvijezdu ...”
Kruto se veselu
Zagledajuć zvijezdu.
I kralji u štali
Su mu se klanjali
I dare mu dali:
Zlato, tamjan, mirhu.
Pak idu u miru
U svoju domovinu.
Veselje doprimu
Na sunčeni Ishod
Da se j' narodio Bog ...

Dica

Veselje se širi:
Andjeli, pastiri
I sveti tri kralji
Su svi kot u raji
Uz Božansko Dite ...

Sada svako dite,
Po svi naši seli
Neka se veseli,
Da je Bog kot Dite ...
To Dite ljubite.

JEZUŠEVA DICA PRI JASLICA

Cilka iz Cindrofa:

O Jezuš, iz jaslica!
Klanjamo ti se mi dica.
Poglej s jaslic na nas milo,
Da ne b' nijedno dite bilo
Ovde po svi naši seli,
Ko se Tebi ne veseli ...

File iz Fileža:

O Jezuš, dojadi k nam!
Zidjemo Ti novi stan;
Novu crikvu veliku,
Tebi, Jezuš, na diku.
Hodi Jezuš u nju k nam,
Budi s nami svaki dan!

Jandre iz Jandrofa:

Hodi Jezuš, hodi k nam!
Pun nevolje svaki stan ...
Hodi, hodi, da Ti dam
Moje srce puno ran.
Neka bude tvoj lipi stan:
Betlehem i jaslice,
Srce nas sve dičice ...

Priscila iz Prisike:

O Jezuš e hodi i k nam!
Utar suze našim majkam,
Ar još svenek jauču, skuču
Za nevrime, strašnu tuču.
Speljaj nas iz sve nevolje ...
Blagoslovi rodno polje,
Hodi k nam o Jezuš e,
Ubatri nam tužne duše!

Vince iz Vincjeta:

O Jezuš e dojdi k nam!
Hodi dojdi u svaki stan.
Da i kod nas mir bude!
Da se već ne b' dvojili,
Da b' nek Tvoji svi bili!

Sva dica:

O Jezuš e hvala Tebi,
U jaslica i u nebi!
I shranjeno u oštiji,
Hvala, Ti Bog najsvetiji:
Da imamo „Jezuš ev dan”,
Da smo Tvoji svi svaki dan.

Danas će dojt Jezuš k Vam

Danas će dojt sam Jezuš k Vam!
Željno čeka ga svaki stan.
Nij poganov med Hrvati,
Tukekat će po svi vrati!

Kad čujete svi danas
Svakom stanu Njegov glas,
Srca si ne utvrdite,
Pustite k Vam Božje Dite ...

Svakom stanu stol prostrate,
Vaš gost će bit Božje Dite ...
Na stol vrste kruha, soli:
Da nam žitak blagoslovi.

Pod stol sijena, slame i plug,
Da nam muku, djelo i trud
Blagoslovi za teški čas,
Ki sad kruto gnjavi nas.

Pak molite i jačite,
Vrata tako mu otprite.
Tako neka dojde k Vam
V' svaki mili božji stan ...

Svitao, veseo, blažen, srićan,
Će bit onda naš svaki stan,
Bog med nami za teški čas,
Batrit, jačat, kripit će nas.

I na srcu nam tukeće,
Nima želje vruće, veće,
Nek da v' srce ga pustite,
Srce svaki mu otprite.

Neka se u njem nastani,
Neka živi On u nami!
Božja volja - a ne moja,
Je u nami dobra volja.

Dika Bogu na višini,
A mir ljudem na nižini,
Ljudem ki su dobre volje
Će dat i Bog čase bolje ...

Božično drivo

Kad se j' rodio Jezuš mali
Betlehemi - pustoj štali,
Su andjeli nazvistili
Noći s jačkom ta glas mili.
Pastiri se hitro stanu
(Male dare sobom zamu,)
I se idu klanjat tamo
Oni prvi, jutro rano.

U škurini je drimala
Okol črijede palma mala,
I okolo druga driva
Rast, bor, cerje, oliva ...
„Ča j' to bilo? Sestre mile?
Tu svitlinu, ste vidile?
Hodmo i mi ada tamo!
Da se i mi poklanjamo!“
Palma mala to najavi
I s olivom se otpravi.
Pridruži se bor zeleni
„Poglejmiti - jao meni?!
S nami ide i s jigلامي
Znam i onde - neg bost kani?“
Tako mu se našpotkuju
Po svem puti - kot putuju.

Betlehemi pak kod štale,
Su se malo ispuhale.

Olivija nutar stupi
Našoj maloј svetoj trupi,
Puno duhe – nje ulje,
Spasitelju je ofruje.
Palma mu da s čela kiće
Da ima hlad i zaviće,
Da se pokre – da se brani.
Bor siromah – stane vani
Ponizno se zvana klanja
(Svoje jigle zaman shranja.)
Priguje si glavu doli,
Kot se „meaculpa” moli!
I onda se j’ čudo stalo
’Z neba j’ zvijezdic na bor spalo.
Bor zeleni se zakrisi,
Kiće pozlačeno visi ...
Na brk s neba ‘oš doleti
Jačke jačuč andjel sveti.

I od onda na Božiće
Se zakrisi bora kiće ...

Dica draga, tako hvali
Poniznost naš Jezuš mali.
Ponizno mi takaj budi,
Ljubidu to: Bog i ljudi.

Veronika budi ...

Kad vidiš človika
U muki i suza,
Kot je Veronika
Vidila Jezusa ...

Veronika budi!
Kad komu od ljudi
Utareš ku suzu,
Tareš ju Jezusu ...

Katica kod Srca Jezuševoga

O Jezuš! Vruća želja
Mene danas k Tebi pelja.
Ja Te prosim, ime moje
Zapiši u Srce Tvoje.

Ki je u Tvoje Srce pisan,
Mora biti toga vridan,
Ja hoću bit odsle bolja,
Trsit biti čisto Tvoja.

O Jezuš! Ja sam mala,
'Z vlašće moći ča bi znala?
Ali kad mi Ti daš pomoć,
Obladat ću svako zlo moć ...

Ivica kod Jezušā (Pred tabernakelom)

Kot u uzi si Jezušē.

- Uza su mi mlačne duše. -

Otpri si pak hodi van!

- Slabim dušam sam potriban. -

Ti si Bog, mogao b'otprit.

- Ja vas hoću dalje ljubiti. -

Čuda slabih duš Ti j' uza?

- Čuda ih u grihu luza. -

Ča ću činit Jezuš za Te?

- K meni peljaj tvoje brate. -

Dojt ću s njimi svakidan,

- Poj, a ja vas 'ščekivam ...

Na Svičnicu

Lipe bijele sviće
Posvećuju danas.
O, koliko sriće
Ćedu donest med nas?!

Svićom jur na krstu,
Na mjesto nas kuma,
Svetu vjeru čvrstu,
Kad smo prez razuma.

Jedne na oltaru
Goru cijelom ljeti
Da nam srce žaru,
Kad pride Bog Sveti.

Kad nam se zaškuri,
Sunce već ne sviti
Našoj skradnjoj uri
Svića domom sviti ...

Vidiš sviću malu
U ruki diteta,
Duplir rado palu
Za pokojne teta.

Dosle svetu sviće
I ti prosi Boga!
Da budu te sviće
Blagost za svakoga.

Sveti Jožef

Sveti Jožef, muž pravični,
Jezušev močni čuvar!
Držao si ga u naručji,
Da b' ga od zla očuvao.

Sveti Jožef, patron dični,
Pretelj dobre dičice,
U naručaj i nas zdigni,
Čuvaj nas od krivice!

Na Mrtvih god

Zač danas na cimiteru
Uz kitice sviće goru?
I kad gledaš grobe u krugi:
Jedan lipši, neg je drugi.

Mnogi mrtvi su u nebi.
Batrenje j' to meni, tebi ...
Djed i baba, majka, ćaća ...
Nebo im je sada plaća.

A škuri grob nam zakrije
Jur od svecev relikvije.
Zato je grob mjesto sveto.
I ga kinču cijelo ljeto ...

Na Mrtvih god ga rasvitu,
Da valuju vjeru svitu:
Vjekovječna svitlost sviti ...
U nebu ćemo se viditi!

Poklekni uz grob svih tvojih ...
Ako su još u nevolji,
Ćeš im pomoć, pak hte oni
U nebu bit ti patroni.

Šarada

Osam slov sam: zemlja draga,
 Vličem se prik tvoga praga.
 Prve štire: tvrdjavina,
 Od nje zemlja ime ima.
 Zadnje: ki je zgubio klišće,
 Da je najde, je on ... C19q1žč6

IGRANJE NAŠE DICE!

Nij lipše dobe od protulića. Kad sunce toplije počne grijati se sva narav gane. Zemlja i mnoge stvari se zbudjat počnu, ptice nam se domom selu, mnoge domaće počnu jur spivat, sve je veselije, sve je glasnije i naše seoske ulice postanu glasnije, veselije, dica po ulica nam najprvo nazvišćuju: Protuliće! Gluši sva ulica, od vikanja, jačke igranja, protuliće najprvo ćutimo na placi.

Koljnof je gor glasno protuliće na placi, već te igre ke vidim ovde na placi, nisam još vidio i čuo drugdi, zano je ovde na kratki popišujem. Tako ljubidu i u igri naša dica „kolo” ko se uz spivanje tako kolovraće, da je j’ lipota gledat i mislim, da je to još ostanak „kola” ko su u stari časi i odrašćeni rado tancali i nek po času, uz valcere i čardaše čisto zapustili.

1. Kolo

Dica, s većine same divičice, ruku u ruku dajuć veliko kolo spletu. Na sredini kola (kolobara) jednu uredu, ka se sama obraća, kot kolo kolobari, sve jači;

Puž, puž po Dunaji,
 Na zelenom kraji ...
 (:Hela, mila, Helička
 Črljena je roža, rumena!:)
 Ziber si ju u tancu
 U zelenom vijencu,
 (:Hela, mila, Helička ...:)

Na riči „ziber si ju u tancu” si ta, ka se u kolu sama kolovraće, jednu skine s kola, kolo ostane cijelo, i dosle se ponavlja „Hela, mila ...” se te dvi u kolu par puti utrknedu, dokle dojdou opet k početku „puž, puž ...” je sad ova druga sama, a prva opet u kolo stane, i tako ide dalje prez prestanka, kolo se obraća, jačka se jači, da je lipota to gledati. Jačka je lahke ditinjske melodije.

Na ‘vu istu modu jaču:

(: Črno piple:)
 Pod jabukom skače
 Dosle Kate, dosle Kate,
 Za Maricom plače ...

Riči „dosle Kate ...” tako dugo ponavljajuć jaču, dosle si ku iz kola ne zibere i skine, prez toga, da bi se kolo polamalo, ali stalo. Sada se opet ove dvi par puti obrnedu u kolu, onda prvija u kolo stane i se od početka začne, tako, da se po lašći imeni ’zjačidu.

I još već jačak imadu k tomu, kot:

Ti, ti, ti, ti, ti, ti,
 Ti to moraš platiti,
 A ja platit ne hoću, ne hoću, ne hoću,
 A ja idem na vojnu, na vojnu, na vojnu,
 Na vojnu je daleko, daleko, daleko ...

2. Šušumeda

Opet se veliko kolo splete. U kolu jednoj s rupcom oči zavežu, kolo se kolovraće pri jački:

Jelica, Jelica,
 Lipa naša draga rožica.
 Otkini si hrušku,
 Ublici haljicu,
 Napi’ mi se vinca,
 Skoči po junačku ...
 Z’bersi koga ćeš ...

Na ’ve zadnje riči kolo poklekne, zamuči, zavezana ku popade mora po imenu zvat. Ako ne uganja ide dalje, ako zuganja ide ona na nje mjesto. Dosle kolo jači, i ča joj kolo jači, to ona u kolobaru i činit mora,

karat, kot kad bi pila, skočit i tako dalje. Svega joj najaču: otkini si gumbu, zdigni ruku, to čini ča joj se jači. Sve dvi igre, lipe, zgodne, lipotu im daje kolo, kolovratanje, pak jačka.

3. Nebo – pakao

Dvime idu žmat: andjeo, pak vrag. Druge se sve u dužičak red postavu. Jedna ‘zmed njih je mat, i dosle te dvi žmidu, pored ide, i svako, ča na prsi da kot zlamenje, ili gumbu, ka joj je na prateži, ili kakovu fleki-cu, ali kade j’ ča pokinuto, ali kade je ča šito, ča joj pokaže kot zlamenje, kad je pored sve zazlamenovala, onda da zlamenje slobod:

Cin, cin, bom, bom.
 Gdo j’ vani?
 Andjeo.
 Ča prosi?
 Farbe.
 Kakove?
 Svakaričke ...
 Hodi si ju zibrat.

Mat velik kolobar načinji, u kom to zlamenje nutri mora bit! Andjeo je mora uganjat i poznat, ’ko ga ne, onda vikne vraga: Cin, cin ... tako dalje. ’Ko i vrag ne zugaanja onda manji kolobar načinji okol zlamenja i opet andjeo ganja ... dosle ki zugaanja, onoga je tako do konca, onda j’ vidit ki su u nebi i ki u pakli.

Glavu, srce, pogled gori!

Glavu gori!
Bar ča na te svit govori.
Ako ti je srce čisto,
Moreš imat zadnje misto.
Glavu gori!

Srce gori!
Te znam muka, žalost mori?
Ako ti je pogled bistar,
Te smutit ne more ništar!
Srce gori!

Pogled gori!
Neka te ov svit ne znori!
Glava spozna, srce ćuti:
Prik zemlje su naši puti!
Pogled gori!

Kad dica ne posluhnu

I.

Dičak hoće se pojt kupat.
„Vjetar puše”, mu velu mat,
„Budi doma!” – Ali zaman,
Dičak nek gre na mlaku van.

Dičak mali je slab i sam.
Vjetar raste i je orkan.
U vodu si školju vrta,
I dičaka sad požrka.

Dica! ‘vo nij povidajka.
Na Pandrofi plače majka:
Da j’ s orkanom mrazna mlaka
Požrknula nje dičaka.

II.

Negde stoji mali stan;
Onde j’ doma mali Ivan.
Uz stan visok jagnjad stari.
Na njem ptičić je već pari.

Bar se Ivan uči školi,
Da su ptice na topoli
Hasnovite, mile stvari,
Ivan zato ništ ne mari!

Mat mu svakidan govori:
„Ne plazni na drivo gori!
Budi dobar, čuvaj mi stan!”
Ne posluhne majke Ivan.

Štiglice su na jagnjadi.
A i škvorci jur prnati.
Ivan plazni po nje gori.
Mrtav spade ‘z driva doli .

Na fuzališću

Jivu čuda puti
Jad i srda muti.
I na fuzališći
Ga sada ča tišći!
Zaleć hoće drugu:
Led siče u krugu.
Ali naš Ivane,
Srdito zamahne,
Krivo na krug stane,
I zaruje s glasa,
U vodi do pasa.

Ki drugomu jamu,
I sam spade va nju ...

Križić

Prosi Ivan štirajetni:
„Majka, ruku mi ti metni
Na obločič kamo moram
Križić pisat na Jezušev dan.

Nula

Mare opet ruje ‘z glasa,
(Jur nij rula duglje časa.)
Popasle joj guske prisad,
Sad si mora nulu pisat!

Djelo

Žitak prez cilja i brige
Su kot rami nek prez slike.

Djelo i marljivost su kreljuti,
S kimi proletiš ov svit kruti.
Djelo je žitak, je stol prostrt,
Lijenost je bolest, je špotna smrt.

Vjerske

Aleluja

Aleluja! O dični dan!
Aleluja! Prišao si nam!
Aleluja! Zvišen je križ,
Pod križom već dvojiti nesmiš!

Aleluja! Glušu zvoni.
U kapela, crikva, domi
Frakanavi, Gijeci, Rimi,
Svi skupa i pojedini.

Aleluja i orgul glas,
Ča j' moguće torte danas.
Pod akordi crikva drhće,
Aleluja, ćuti srce!

Aleluja jaču popi.
Po zburkanoj svoj Europi!
U Gradišću i na Ugri
Ljudi prosti, a i mudri!

Aleluja! Srce zdvojno!
Uz Kristuša s križem stojmo!
Za križom će dojt i nam:
Aleluja i Vazam

Aleluja!

Moje srce je danas zvon!
Moja duša je božji Dom.
Moj zvon danas čisto zvoni:
Aleluja, aleluja!
Glasi danas po svem Domi.

Moje srce su orgule
Danas su se napuhnule!
Cijel mili dan „torte” glušu:
Aleluja, aleluja!
Akordi mi zdižu dušu!

Danas mi je srce jačkar.
Jačka j' mili i božji dar!
Zato danas jačkar jači:
Aleluja, aleluja!
Bolna duša mi se vraći.

KOMEDIJAŠ BL. DIVICE MARIJE

(Stara legenda u verzuše pobrana)

Po svitu

Komedijaš gre po svitu
Igra igru čudnovitu:
Oganj žrka, nože brca.
Miluju ga dobra srca.
Živari iz strašne muke,
Ima dostkrat danke žuke.
Po svem svitu tako bludi,
Poznaju ga jur svi ljudi

*

Jednoč puše vjetar oštar,
Tužno ovo uz lipi kloštar
Lipa crikva je otrpta.
Komedijaš nutarstupi,
Sjede se na zadnjoj klupi.
A prodikač prodikuje,
Komedijaš riči čuje:
O ča hasni sve človiku
'Ko išće čast, pinez, diku
Potribno je jedno samo,
Bogu služiti da znamo.
Riči su mu u srce spale,

Već mu mira nisu dale.
Oganj žrka, nože hita
Do guta je jur sit svita,
Potukeće kloštra vrata.

U kloštru

Redovniki svi u kloštri
Živu po regula oštri.
Jedan piše knjige svete,
Drugi očenaše plete.
Je, ki slika svete kipe
I madone zlate, lipе.
Kuhar za sve kuha juhu,
A vrtljari vrt kopaju.
Cvate, cvita lipo cvijeće,
K Mariji se sve pomeće.
Svaki moli, svaki djela,
Išće si od najma djela.
Nek komedijant ništa ne zna,
Srce prazno, duša presna.
Zdihava i viša glavu,
I zgubljava volju pravu.

*

Brat kuhar to vred' opazi,
Vidi mu bol na obrazi.
U kuhinju ga pozove,
Da mu onde ča pomore.

I uz djelo ga pak spita:
Zač mu j' duša kloštra sita?
O kako ne, mili brate!
Vi svi molit, tvorit znate,
Kipe, knjige, očenaše,
Ja ništ' ne znam, ja siromah
Ne ćutim se ovde doma.

*

nij to tako, brate tužni!
Ne dvoji i ne upuzni!
Svaki molit i djelat zna,
Bog mu usta i ruke da.
Svako djelo ti je sveto,
Božje ime ko j' početo,
I svetost da sve človiku,
Ča djela za Božju diku!
Izidor je sijao, orao,
I svejedno je svetac postao.
Vratar je bio naš brat Konrad
U nebu je on svetac sad.
Čudne riči brat posluša,
Napila mu se ih duša
I u srcu premišjava
Kako i ča Bogu dava.

Kod Marije

Po vičeri, po objedi
I u svakom oštrom redi,
Je slobodno, prazno vrime,
Duša, tijelo da počine.
Veselu se onda brati,
Svaki zna ča povidati
Nek komedijant jedno vrime,
Od braće se kraj otkine.
Nigdor ne zna, da j' u djelu,
Da poišće on kapelu.
Kod Marije nože brca,
Tako služi Njoj od srca.
Kad on samo nek to zna,
Majki Božjoj nek to da.

*

Jednoč kada naš brat zgine,
Kvardijan da vidi čine,
Ga otajno tiho slijedi,
Vidi kad si nože redi
Kod oltara, kod Marije,
Čini svoje komedije.
Oštre nože lovi, brca,
Tako služi Njoj od srca.
Prvač za njim glavom maše,
Onde je sad komedija,
Trpit mora to Marija.

*

Jur hoće s odzad popast,
Kad si zdigne Marija plašt.
Komedijantu utare pot,
Kvardijan je tomu svidok.
Tiho pade na koljena,
Komedija j' posvećena.

Sv. Mikula

(Legenda)

Otpelja si otac sina
- Kad za njega kruha nima -
K gospodinu za kruh služit,
Skusit, spoznat tudjinu, svit.

Sinko mali pak podvara
Gospodina gospodara,
Pri ručenju i obedi
Gospodara stol naredi.

Gospodar si ga navredi
Za stolnika sam odredi.
I mu znaša kavu, jilo,
Skerbi za sve dost marljivo.

Na Mikulu jutro rano
Nosi kavu, dobro žgano.
U pameti mu j' oca god,
Teško zdahne: „O, dobri Bog!”

„Da b' se stalo danas čudo,
- Oca si nis' vidio dugo -
Da b' ga mogao sad podvorit,
Volio bi to, neg sav ov svit!”

Dobri Bog mu želju spuni,
Naprik ju da On Mikuli.

On je svetac toga dana,
Njemu je sva moć predana.

Svetac ga za vlase zgrabi,
I pred oca ga postavi
S dobrim žganom, vrućom kavom
Ocu na god i s pozdravom.

Od onda se na Mikulu
Nam Krampusi našpočkiju.
Išču, strašu zlu dičicu,
Nosu lance i torbicu.

Nazvišćenje Divici

U nazaretsku hižicu
Andjeo sveti zajde
I Divicu blaženu
Tiho moleć najde.

Andjeo veli tiho njoj:
„Majka ćeš Ti postat,
Boga Otkupitelja
Svitu ćeš darovat.

Zdrava roža milosti,
Jasna zvijezda zlata,
Najsrićnija izmed svih,
U milosti bogata.”

Nujno prigne glavu tad
Najsvetija Mati,
Volju Božju svagda će
Rado spunjevati.

Mjesta nigdir nisu dali

Bar su kade tuketali,
Mjesta nigdir nisu dali!
Trudni, gladni po ulica
Bludu Jožef i Divica
- Kad bi bio ja onda živio,
Kako bi se bio veselio,
Bižao bi bio ja preda nje
I nje zvao u naše stanje:
Hod'te, jite, počinite!
Kod nas ček'te Božje Dite!

Jezuš i sad, glej, pohadja,
Trapi ga glad, zima, žaja.
U ubogi on gre k tebi!
A Jezuša gdo zvao ne bi?
U oštiji Bog zakriti
Čeka, kad će k tebi priti.
Daj mu srce za jaslice!
On je kraljić dobre dice! -
Pak ćeš imat na Božiče
Mir i blagost i dost sriće!

Kod jaslic

Zis pastiri tihom polju,
Kim andjeli, lipo poju.
Zis vitezi u graba škuri
U ognjenoj smrtnoj buri.
Zis junaki na pokoji
U blaženoj bogomolji.
Zis robovi u nevolji
Po sibirskom snižnom polji.
S plačućimi majkicami,
Žalosnimi sirotami

Svimi ki god tugu nosu.
Svimi ki god ča nek prosu,
Ki alduju svete maše,
I ki molu očenaše.
„Dika Bogu” ki si jaču
I za mirom ki se plaču.
Po skalina i po snigi
I pod vodom i na brigi.
Svi od starih - do dičice
Kod bora i - polnoćice.
Pred jaslice ti padamo
Kot pastiri se klanjamo.
Ponizno sad svi ubogi
Žalosti i tuge robi.
I u krvi - i u suza
Sve se danas k Tebi pruža:
„O Ditešce od kog' zvara

Moć strpljenja i moć mira.
Pomiluj nas tvoje sluge,
Muki daj da konac bude.
Dika Bogu sad još bolje!
I mir ljudem dobre volje ”

BETLEHEMSKA IGRA

I.

1.pastir:

Čreda tiho spi na polji,
I mi ćemo na pokoji
Zabit naše teške trude,
Sanj načinja srićne ljude.

2.pastir:

Noćas mi se j' ča sanjalo.
Vas dan mi nij mira dalo.
A razumit čudne sanje
Ne morem ja nit najmanje.

3.pastir:

No povij nam tvoj san čudni!
Ako smo sada i trudni,
Rado ćemo poslušnuti,
Različni su sanje puti.

2.pastir:

Vidio sam u snu svitlinu,
Oblaki se svi raskinu.
Bila je to, znaš, svitlina,
Moje srce još sad ima.

3.pastir:

Ja sam vidio u snu grm rož.
Zeo sam si iz žepa nož.

I odrizao lipu rožu,
Dala j' duhu još i nožu.

1.pastir:

Zaistinu čudne sanji.
Vidim ča čudnoga u nji.
Pak glej, zvijezda lipa, mila,
Nigdar još nij prosvitila.

Lipa svitlost, čudne rože,
Zlamenuju – mili Bože!
Spasitelja, ki dojt mora,
Glejte čudna zvijezda j' zgora.

Andjeo:

O pastir, na tvoje želje,
Nazvišćujem ti veselje!
I mir ljudem dobre volje,
Svemu svitu čase bolje!

2.pastir:

Andjeo mili, hvala Tebi!

1.pastir:

Zaspal sad već mogli ne bi!

3.pastir:

Hajd'mo hitro Betlehem,
Naš kralj budi pozdravljen!
(*Pastiri projdu.*)

II.

Gašpar: (*tri kralji dođu*):

Hodim, bludim, nimam mira,
Zvijezde svitlost mi udara
Do dna srca. O svitlina!
Kakov čar nek na me ima.
Svenek dalje mene pelja,
Spunit će se moja želja.
Klanjat Kralju se novomu,
K njemu mene želje gonu.

Boldižar:

Ako se kralj i ne klanja,
Dao bi moja sva imanja,
Da bih mogao prignut nogu,
Novorodjenomu Bogu!
Svitla zvijezda o sviti mi,
Da ga ljubim sa srca čini.
On je svita Gospodin,
Božji mir nosi svojim.

Melhior:

Bože mili, kralj nebeski,
Putujem ja put preteški.
Putujem jur čuda dan,
Trudan, žajan i gladan.
Ali zvijezda i želja,
Kroz teškoće me pelja.
K Bogu, kralju mojemu,
Sve ću aldovati Njemu.

Andjel:

O tri kralji! Već nij dugo!
Vidit ćete Božje čudo!
Mali varoš Betlehem,
Božje ditešce u njem

III.

(Štala, u štali Marija s Ditešcem, sv. Jožef)

Siromaško malo Dite!

O andjelci svi jačite!

I Boga svi, svi dičite!

Kako trapi njega zima.

Za zipkicu jasje ima.

Bog drhće od zime ljute.

Da nauči trpit ljude.

Trpit ako j' Božja volja,

Svevik Božja, nigdar moja.

O spi malo Božje Dite!

O andjelci svi molite,

I Boga svi, svi dičite!

Jožef:

O Marija, Božja Mati!

Da bi mu ja mogao dati:

Teplu zipku i plenice,

Nasmišilo bi se lice

Ali dugi, daleki put,

Je bio za nas tvrd i krut.

Bog nas zaostavit neće,

Nij prik Boga sriće veće!

Marija:

On je naše sve ufanje,
Bogatstvo i sve imanje.
Ali ča to čujem vani?
Sada kumaj, da se dani.

Jožef:

To j' pastirov mala trupa,
Ka k ditetu vjerno stupa.
K Njemu gluši njeva jačka,
Trud, dalek put im nij pačka.
*(Vani se jači: Ča j' to Bože
okolo Betlehema. Po jački
pastiri nutar stupu u štalicu.)*

Marija:

Zač ste došli dobri ljudi?

1. pastir:

O Divica, zdrava budi!
Zdravo lipo, Božje Dite!
Naklon naš od nas primite.

2. pastir:

Došli smo mu se klanjati,
Primite nas Božja Mati!
I da mu ne bude zima,
Neka našu bundu ima.

3. pastir:

Spunila se j' svita želja,
Neće nam zet ništ veselja.
Danas nam se j' narodio,
Svega svita Gospodin.

Marija:

Hvalimo vam o pastiri,
Pojte sada nek u miri!
Bog vas neka blagoslovi,
Od danas ste vi njegovi.

Jožef:

Vašu ljubav Bog vam plati,
Na vijeke ćete gledati,
Od Ditešca Božje lice,
Nigdo vam zet neće sriće!
(Na oblok van gleda.)

Tri kraljići sada gredu,
Klanjati se Ditetu.
O andjeli otvorite,
Da i oni vidu Dite.

Tri kralji:

Iz dalekih trih krajin,
Nas je pozvao Gospodin.
Zv'ezdicu smo sl'edovali,
da bi njega iskali.

Sada, kada smo Te mi našli,
U plenica i u jasli
U žitku, smrti budi s nami,
Srićni hte bit naši dani.

Gašpar:

Od sunčenoga ishoda
Bilo j' truda, bilo j' hoda.
Ali sada smo blaženi,
Jezuš, ti kralj naš ljubljeni.

Melhior:

Jezuš, Ti si pun ljubavi,
Prosim nas ne zaostavi.
Daj nam Tvoju ljubav na put
Pak neće bit naš žitak krut.

Boldižar:

Male dare Ti prinašam,
Mirhu, zlato a i tamjan.
S timi dari Te spoznavam:
Bog - človik i Kralj si nam!
(*Vani se božićna jačka jači,
medtim zastor pada.*)

Marica gre k malomu Jezušu

(Uboga hižica. Na postelji betežna Marica. Na obloku božično drivo.)

Ive:

Kako lipi su Božići.
Ljudi gredu polnoćici
Po svem našem malom seli,
O, svaki stan se veseli!
Nek kod nas je tuga, žalost,
Nek kod nas je nevolja gost.

Katica:

Brate mili! O ne zdvoji!
Veseli se i nevolji.
Nij li Jezuš ravno danas,
Nevolju zeo na se za nas?

Majka:

Pravo imaš, ti Katica,
Sveti Jožef i Divica
Bili su nek u štalici.
Ali zvoni k polnoćici!
Pojte mol'te za sestricu,
Ditešce i Mat Divicu
(Ive i Katica projdu.)

Majka:

(Stupi k stelji.)

Teško diše sirotica.
Je nje zadnja polnoćica?!
Kad spi ću i ja molit.
Božje Dite za nju prosit.
Da 'ko nij već za 'vi svit,
Neka joj ne da trpit.
Jur sam i ja sama kraj,
Sirotica počivaj

*(Ju kušne i gre k stolu ter moli iz knjig. Polahko od
trudnosti zadrmlje.)*

Tri andjeli:

(Nutar stupu i kod postelje jaču.)

O lipi Božići!
O svitli Božići!
Rasvitite
Ovo Dite,
I sve dobre ljude,
Po svitu svakude!
Gospodin im bude
Na svit rodjen Jezuš Kristuš,
Na svit rodjen Jezuš Kristuš
Sada i na vijeke
(Andjeli projdu.)

Marica:
(*Kašja, slabim glasom.*)

Majka! Majka! Glejte, je li
Nisu ovde tri andjeli?

Majka:
(*Projde k postelji.*)

To j' nek sanja, mila mala,
U zimljici si sanjala.
Povi meni, te ča boli?
Majka sada za te moli.

Marica:
(*Kašja.*)

Majka, majka nek molite
I prosite Božje Dite. (*Kašja.*)
Da b' me ti tri andjeli,
Vreda u nebo zeli.

Majka:

Ali nek spi pak ne bludi,
Tvoje majke andjeo budi.
(*Opet ide k stolu, moli iz knjig i
zaspi.*)

Tri andjeli:
(*Opet dojdū.*)

Andjeoski šeregi
Jaču sada tebi:
Od ljubavi,
Ka ostavi
Nebo zavolj ljudi.
O, sav svit se čudi,
Od nas hvaljen budi:
Na svit rodjen Jezuš Kristuš,
Na svit rodjen Jezuš Kristuš,
Sada i na vijeke.

Marica:
(*Kašja, slabim glasom.*)

Andjeli tri,
Su jačili.

Majka:
(*K postelji gre.*)

Mala moja sirotica,
Govoriš mi iz nesvišća.
(*Popravi postelju.*)
Jur gredu od polnoćice,
Moram nažgat bora sviće,
Da svitu svim na ulici
I betežnoj divičici.

(K obloku gre i van obrnute sviće nažigje, andjeli opet dojdū.)

Marica:
(Jako slabo.)

Jur je čujem,
Jur putujem
I k Ježušu
Nosu dušu.

Tri andjeli:

Andjela novoga
Imamo od Boga.
O zaista
Duša čista:
Sada u nebo leti
Onde moli za vas,
I onde čeka vas,
U nebu med blaženimi,
U nebu med blaženimi
Dokle dojde vaš čas.
(Andjeli projdu.)

Majka:
(Na koncu jačke ide k postelji, kad vidi mrtvo dite, plaćuć se obrne k božićnomu drivu.)

Sviće, sviće, nek gorite!
Do neba put rasvitite.
(Zastor spade.)

BOŽIĆNA IGRA

(Ka se od stana do stana hodeć igrati more)

Vojak: *(Sabljom u ruki u hižu stupi.)*

Ja sam hrabren vojak Herodeša kralja,
 Ki po svem orsagu svakude pohadja.
 Bio sam i u boju, u krvavi bitka,
 Stao sam mnogoputi u pogibelu žitka.
 Ali ča se j' danas s manom dogodalo,
 To se na 'vom svitu s nikim još nij stalo.
 Herodeš me šalje, po svem Betlehemi
 Iskat, kade bi bio kralj novorodjeni.
 Ki se j' polag Pisma danas rodio na svit,
 Koga bi Herodeš najvolio umorit.
 Da spunim zapovid Herodeša kralja.
 Štalica je stala – sada posluhnite:
 U štalici jasje, a u jasla Dite,
 Prik štalice zvijezda, nebeska svitlina,
 Pastiri i kralji, andjelov množina.
 Pokleknuo sam i ja pred Dite pred jasla,
 'Z moje oštre sablje je lilija zrasla.
 Pak sam otpovidao službu kod cesara,
 Ki u Betlehemu dičicu umara.
 Zeo sobom andjele, kralje i pastira,
 Božje narodjenje da se sad zaigra.

1. i 2. Andjeo

(U hižu stupu. U ruka imadu mali Betlehem, na stol ga položu, sviće nažgu i zajaču.)

Ča j' to, Bože, okolo Betlehema?
Sva krajina lipo je rasvićena.
Ča to more biti ...itd.

Pastir: *(Zvana potukeće.)*

Vojak:

Gdo vani tukeće, i nam zimlje naš mir?

Andjeo:

Ne znam, ali mislim, da je stari pastir!

Vojak:

Zovimo ga nutar, neka vidi ov kip!

Andjeo:

Kako će ga vidit, kad je jur zdavno slip!

Vojak:

Zovimo ga sve'dno, neka med nas stupi.

Pastir: *(Vrata otpre, samo glavu takne nutar.)*

Neću, ja se bojim od ljudi u trupi.
Darežljiv zna biti na vi večer Hrvat,
I s kusom slanine zgodit me u hrbat.
Jabuk i orihov, pinez, pletenicu
Me nij sram prositi za moju dičicu.

Vojak:

O nek stupi nutar, dobri pastir stari,
Čudo ćeš doživiti; za dare ne mari!

Pastir: (*Nutar stupi.*)

Hvaljen budi Jezuš i Marija Mati!
Mir ovomu stanu, i mir med Hrvati!
Dobri Bog nam neka da svim već veselja,
Svega: kruha, vina, a k mesu i zelja.
(*K peći sjede ili leže i zaspi.*)

Andjeli: (*Jaču.*)

O pastiri, ništa se vi ne bojte,
Nego hitro u tu štalicu pojte!
Ja sam 'z neba poslan,
Da vam na znanje dam itd.

1. Andjeo: (*K pastiru gre.*)

Ov je bome zaspao, i nas gor nij vidio.

Andjeo:

O i ti bi jur spao, kad bi ti pastir bio.
Trudni i mučeni su na zemlji ljudi,
Da je pastir zaspao, tomu se ne čudi.

Vojak: (*Sabljom ga sune.*)

Stani mi se stari, ne hrči kod peći,
Glej ča ćedu ti 'vi andjeli nek reći!
Iz neba su došli, na zemlju med ljude,
A na zemlji bi ljudi spali kot dude?

Pastir: *(Oči si ribje.)*

O sveti, jaki Bog! Čudo, opet vidim!
Na sveti večer se i ja veselit smim.
Andjeli iz neba zamite me sobom,
Ženi, dicit svemu rado ću dat Zbogom!

Andjeli: *(Dalje jaču.)*

Pastiri su na koljena upali.
Ar su u njemu Spasitelja spoznali;
Pri jasla dvoreći,
Ponizno moleći, itd.

Tri kralji: *(Pod jačkom i oni nutar dojdu, i pred
Betlehem pokleknu.)*

Pastir:

Ča mi oči vidu? Žive, prave kralje?
Jedan od njih je črn kot su moje čizme,
Ali kot su danas mnoge duše grišne.

1. Kralj:

Od ishoda sunca smo mi došli k Tebi!
Kralj svih kraljev i Gospodin na nebi!
A kad Ti se sada moje srce zmalja
Nij na ovom svitu srićnijega kralja!

2. Kralj:

Željio sam bit zmožan! Prik svih kraljev
velik!
Svoju diku i čast sam ja iskao svevik.
Sad, kada Tebe vidim, nimam druge
želje,
Ti kralj svih kraljev, si moje veselje.

3. Črni kralj:

O i mene primi, Kralj novorodjeni!
Sve krivice moje Ti oprosti meni.
Da mi bude duša čistija od tijela,
I pak u kraljevstvu Božjem mi daj dijela.

Pastir:

(Takaj pred jasje poklekne.)
Pastir svih pastirov! O dobri Pastir naš,
Ki zgubljenju ovcu neotrudno iskaš.
Glej na dobru volju, a ne na krivicu,
Blagoslovi ov stan: Oca, majku, dicu.

1. Andjeo: *(Stoje.)*

Dobri ljudi ljubite
Od srca Božje dite!
Ja andjeo velim to Vam,
Srićan će biti vaš stan.

2. Andjeo:

I Mariju Divicu,
Vašu zagovornicu!
More dojt bar ča na vas,
Neće vam dati propast.

Svi: (*Jaču.*)

Hod'mo i mi Jezušu se klanjati
I s andjeli njemu diku davati!
O drage dušice,
Jezuša ovčice,
Veselo glas podignimo,
Ter ovako zajačimo,
Dika budi Bogu na nebu.

KORIZMENE PRODIKE

1. Gecemani

„Andjeo dojde i ga ojača.”

Prik Cedrona na uljevom vrti.
Duša Boga j' žalosna do smrti.
Od straha ga polje pot krvavi.
Apoštole glej sada - ostavi
„Otac, ako je moguće” moli,
I na zemlju upade od boli.
Nek od Boga prosi - čeka pomoć,
Kad se nagne na Njega škura noć.
Andjeo Božji dojde i ga jača,
Nij već straha, suze niti plača.

O kršćanska i žalosna duša!
U muki i Ti slijeduj Jezuš!a!
Pomoć išći si samo pri Bogu,
Ljudi hudi ti pomoć ne mogu.
Nek samo Križ te u nebo pelja,
Žitka križom slijeduj Spasitelja
Andjeo jača Boga Gecemani
Dobri Bog je i u muki s nami!

2. Judaš

„Prijatelj, čemu si ti došao.”

O škura noć žalosti i muke!
Judaš ga da neprijateljem u ruke.
”Koga kušnem.” S kušcom ga on proda,
Prijatelj i apoštol svoga Boga.
Iz prijatelja neprijatelj, prodajnik!
’Z apoštola bezbožni razbojnik!

Naša duša ta zli čin oduri
Još mnogoput u grihu noći škuri;
Kad b’ nas pitao Jezuš naglo-silno:
Prijatelj, čemu si ti došao simo?
Ča b’ mu mi odgovoriti znali?!
Da smo za grih - mi Boga prodali
Čudaputi nek Judaš za manje,
Nek poglejmo si dušno spoznanje.

3. Petar

„Ja ne poznam ovoga človika.”

‘Ko te svi ostavu, ja Te neću!
Ar ja imam od svih ljubav veću!
Kamo b’ išao, rič žitka j’ pri Tebi;”
Na Taboru je bio jur u nebi.
Sad se zabi ljubav, a i dika,
„Ja ne poznam ovoga človika. ”

Ča j’ ‘vo, da se ruši još i skala?
Ča j’ škura noć svu moć obladala?!
Ki se ufa u vlašću moć, nek glej!
U špot ga zarine još i prijatelj!
Ali Petar strašni grih oplače,
Morali b’ se mi od Petra jače!

4. Pilatuš

„Ne nahadjam nikarkove krivice.”

Ki nij s manom, je suproti meni!
Tako uči Spasitelj ljubljeni.
Pilatuš si zaman ruke pere,
Nekrivični sudac prik sve mjere!
Ne nahadjaš u njem ništ krivice?!
Zač dopušćaš prik Njega i biče?!
I postavljaš ga uz Barnabaša,
Nek ča ljudstvo ruje, kriči zglasa?!

Znamo i mi biti Pilatuši!
Kad smo bojažljivi u našoj duši.
Kad gledamo ča hte ljudi reći,
Kad su ljudi nam od Boga veći.
Kad vlačemo čudakrat na livo,
Kad sudimo zbog ljudi mi krivo.
Kad išćemo još i Barnabaša,
Ako je to mala korist naša.

5. Jeruzalemske žene

„Jeruzalemske žene se plaču.”

Bog u krvi, s križem na rameni,
Zbudi plač u žena Jeruzalemskih.
Muž ga proda, zataji, odsudi
U žena se pomilovanje zbudi.
Veronika, mat Marija, Magdalena,
Salome i Pilatuša žena
Sve miluju u srcu Jezusa.
I s Njim plače, trpi njeva duša!

O pobožne, dobre naše žene!
Kad i danas muž od vjere krene,
Vi morate uz Jezusa stati!
Kot pod križom Ta žalosna Mati.
‘Ko se prik nas još i nebo ruši,
Vi morate jake bit u duši!
Majka j’ duša cijele familije,
Majka j’ sunce ko toplinu grije.

6. Pod križem

„Stupi doli ako si Sin Božji.”

Na Golgoti stoju sad tri križi.
A ljudstvo je sad u vražjoj mriži.
„Stupi doli, ako si Božji sin.
/S čudom jačaj sada vjeru nam svim/
Pomogao je svim, Sebi si ne zna!“
Tako kriču, psuju usta presna.

I danas se isto tako goda.
Kad za zloću krivimo mi Boga!
„Kako more ovo nek Bog gledat!”
Tako psuje Boga mnogi bedak.
Ne zna, da se trapu ljudi sami,
Da človik človika tare, mami
Zato - Braća! tuknimo po prsi,
I se svaki bolji biti trsi.
Neka ne bude to slamni plamen,
Lipše će bit na ‘vom svitu, amen.

Križni put

1.

Pilatuš Jezuša
Glej, na smrt odsudi.
Plači mi se duša,
Da još čuda ljudi,
Kot Pilatuš trapu
Boga, Crikvu, papu.

2.

Težak i velik križ
Jezuš na se zame.
Zdvajat i ti ne smiš,
Bar ti se ča stane!
Primi 'z Božje ruke
Radost, žalost, muke.

3.

Jezuš po prvi put
Upade pod križom.
Tako težak i krut
Je križ s našim grihom.
Gnjavi ga i tvoj grih.
Zato grih oduri!

4.

Ježuš putem stane
Svoju mat Mariju.
Na tolike rane
Oči suze liju
Plače se s Marijom,
Majkom najmilijom.

5.

Cirenejski Šimon
Križ nosi Ježušu.
'Z lapta j' išao domom,
Nato ga siluju.
Kad te drugi prosi,
Rado mu pomozi!

6.

Veronika nudi
Glej, rubac Ježušu.
Kada ti kod ljudi
Utareš ku suzu,
Tareš ju Ježušu!
Dobiš kinč za dušu.

7.

Jezuš sad upada
Pod križem drugi put.
Spoznaj duša sada
S grihom ćeš poginut.
Bog za te s ljubavi
I nebo ostavi.

8.

Jeruzalemske žene
Oplaču Jezuša.
On nas opomene,
Da se plače duša:
Zavolj vlašćih grihi,
Ti su ga trapili!

9.

Jezuš jur treći put
Upade pod križom.
Mori ga križni put,
Jur se stane silom.
Da nas tako jača,
Kod križa, muk, plača.

10.

Slikli su sad Boga,
Za grihe praznosti.
Muču sad gologa,
Da nam Bog oprosti.
Daj nam i milošću,
Ljubiti čistoću.

11.

Kovadu ga na križ,
Hahari nemili.
Duša, da ne zabiš,
Kad bi mi grišili
Dali b' njemu rane.
Grih i nam mir zame!

12.

Jezuš je na križu
Za te umro, duša.
Kad te trapu, rižu
Za vjeru Jezušā,
Znaj bit i mučenik
Vjeran Bogu svevik!

13.

Pustu s križa Boga
U naručaj Marije.
Majka, nas svakoga,
- Kad nam skradnja bije -
Primi u Tvoj naručaj!
I Sinu nas zručaj!

14.

Jezuševo tijelo
Leži sad u grobi.
Jezuša propelo
Glasi svakoj dobi:
Da nas je Bog ljubio
I s krvljom otkupio.

Na Veliki petak I

Na ta strašni petak
Se j' i Bog u nebu plakao.
Na ta strašni petak
Se j' veselo smijao pakao.
Na ta strašni petak
Su andjeli se splaknuli.
Na ta strašni petak
Još i sunce se zaškuri.
Na ta strašni petak
Su pravični zadrhtali.
Na ta strašni petak
Su Boga na križ kovali.
Na ta strašni petak
Na križu Bog umira.
Na ta strašni petak
Zemlja nima mira.
Na ta strašni petak
Se otpru i grobi.
Na ta strašni petak
Je škuro u dnevnoj dobi.
Na ta strašni petak
Pukne zastor crikve.
Na ta strašni petak
Kapitan zakrikne:
Za istinu ovo j' Bog bio.
Na ta strašni petak
Boga j' človik umorio

Na Veliki petak II

Kad na križu Bog umira,
Vas svit plače, nima mira,
Svitlo sunce se zaškuri.
Zloću gledat sad oduri.
Mirna zemlja se potrese,
Nij vidila zloće veće.
Crikve zastor se raskine,
Za pokoru, za zle čine.
Otpiraju se i grobi,
Sad već nismo pakla robi.
A kapitan, vječni svidok,
Krikne: „Ovo je pravi Bog!”

Umro je i za te, dite!
Da za Njega, s Njim živite!
U muka na zemlje dniki,
U blaženstvu - vječnoj diki.

Na Bijelu nedilju I

Po svi naši mali seli
Hte stat dica kot andjeli,
Pri oltaru i sa svićami
Čekat, da je sam Bog hrani.

I kad dojde hipac sveti:
Boga u srce moć prijeti,
Andjeli hte nje sprohadjat,
Ar hte srca Boga shranjat.

Dobra dica po svi seli,
Srićniji ste neg andjeli!
Srića vaša j' Bog u vami,
Ki vas Tijelom, Krvlju hrani.

Na Bijelu nedilju II

Vaše srce se veseli.
Lipi ste svi kot andjeli!
Čisti, krotki i nekrivi.
Bog vas jača, Bog vas živi!

Jezuš se još već veseli,
Da ste u srce njega prijeli.
Jezuš je vaš - njegovi vi,
Bog vas jača, Bog vas živi!

Dica po svi naši seli,
Jezušev dan ste počeli;
Bud'te stalni i gorljivi!
Bog vas jača, Bog vas živi!

Na Bijelu nedilju III

Kot snig je bijeli lipi šlar,
Pratež bijela - blijeda.
Nakinčen je lip oltar,
Jezuš s njega gleda.

I nje srce je bijelo:
Jezuša veselje.
Prijet sada Božje tijelo
Nima veće želje.

Zvončić zvoni, svića gori,
Svića ju rasviti.
Iz oltara stupi doli;
Jezuš će k njoj priti.

Divojčica blaženo
Otpre usta mala,
Jezuš zame ljubljeno,
Srce, ko mu j' dala.

Hipac sveti blaženi,
O nebeska Mana!
Jezuš željno ljubljeni
Je nje duše hrana.

Kot snig je bijeli lipi šlar,
I bijela j' oštija,
Nje srce je sad oltar,
Bog u njem prebiva

Na Bijelu nedilju IV

Mat vas lipo opravi:
Bijeli vijenac na glavi.
Bijela pratež po tijeli,
Mat se s vami veseli!

Bijele sviće u ruki.
Čuli ste u nauki:
Bijela mora bit duša,
To veseli Jezuša!

Bijela, čista j' i duša,
Željno čeka Jezuša.
Jezuš željno pride k vam,
Vaše srce j' Božji stan!

Zato ste tako lipi!
Da vas svit ne zaslipi!
Neka bude Božji stan!
Vaše srce svaki dan!

Na Tijelovu

I.

Dika! Hosana!
Zakriti Bog.
Nebeska mana
I žitka zalog.
Pozdravljen budi
Od nas svih ljudi!
 I aleluja!
 Dika i slava!
 Bijela oštija
 Nam Boga dava.
 Prim'mo ga svi
 U vjernoj ljubavi.

II.

U oštiji se shrani:
Dobri Bog med nami.
Pozdravljen od nas svih
Shranjen Bog u Božanstvi.
 S oštijom si donesao
 Na zemlju nebesa.
 Budi ljubljen od nas svih
 Shranjen Bog u oštiji.

'Z neba si Ti Tvoj tron
Donesao k nam domom.
Pozdravljen bud Kristuš kralj
Tvoje kraljevstvo nam daj.

Majuškoj Kraljici

Marija, naša Mati!
Sad Ti neću izbrajati:
Tuge, muke, skrbi moje,
Ti je Sama poznaš bolje!

Tužio sam se čudaputi.
I splakao sam dost suz ljutih.
Ti si me, o Majka mila,
Svevike dost obatрила.

Sad, kad će Te zaoblčić,
Kot Kraljicu maja dičit
Širom-barom i cijeli svit,
Te i ja nek hoću dičit!

Hvala, dika, slava Tebi!
Naša mila Mat u nebi.
I Kraljica krasna maja,
Slavim Te prez konca – kraja

Kraljici mira

Ni na svitu, nij lipoga mira,
Narod - narod u jadu zatira!
O Divica, Ti Kraljica mira,
Pokaži nam kade nam mir zvir!

O Divica, Mat božje ljubavi,
Mnogi narod Te u maju slavi,
Tvoju ljubav im u srce zasadi,
Konac će bit ovde jadu - vadi.

'Ko su drugi mogući i jaki,
Daj im spoznat, da je Božja volja,
Da smi živit i mali i svaki!

Preporuč i Gradišće Bogu,
Poglej našu borbu i nevolju,
Sprosi žitak malomu narodu!

Na Duhe

Oblačno je nebo moje duše.
Neki vjetar mi 'ur hladno puše.
Moj oganj je 'ur nek iskra mala,
U pepeo se j' i ta zakopala.
Pak ne topli, pak ne sviti,
Pak su škuri ideali lipi.

Zmožni, jaki i ognjeni moj Bog!
Glej kako sam ja slab, prazan, ubog.
Ja tvoj svićnjak mali škuri,
Gasim se u žitka buri.
Jur Te željno pozivam devet dan:
(Ar se samo još nek u Te ufam)
Hodi, dođi Bog ognja i žara,
Nosit ću Te na srcu oltara.

ČER DO NEBA

I. Spravljanje na velik put

Pjesnik:

Hej Pegaze, staro ždribe!
Skusili smo dost galibe:
Dug' boj, kugu, još i glad.
A ča j' dobra povi sad!?
Želje, sanji, ideali,
Kot dim su mi se raspali!
Ov žitak je lari-fari,
Su jur rekli naši stari.
A ja velim: blaženstvo j' laž!

Bar kamo s manom zabalaš:
Vidim ljude – krute, hude,
Muku, djelo, plač i trude.
Veselja je nek kapljica,
Glej plaču se jur i dica!

Oj Pegaze, staro ždribe,
Speljaj me iz 've galibe!
Pokaži mi prosim život
Kot ga redi naš dobri Bog!

Pegaz:

Kot su drugi, takov si ti,
I u tebi jad zakipi!
Već i manje si i krut
Sebi, drugim mnogoput!
Andjeli su nek u nebi,
Andjeo nisi, spoznaj u sebi!
A bud svaki sebe voli
I ne ćuti ljudske boli!
Svaki ima, dost na srcu,
Gori-doli je po svitu.

Da ti kažem ta život,
Kot ga redi dobri Bog!
Ti ne morem bit na pomoć,
Slaba j' k tomu moja sva moć!
Od mene je jur moćnija:
Moja sestra: Fantazija!
Njoj te dajem ja na prik,
Pak će letit kot svezik.

II. Putovanje

Fantazija:

O nesrićnjak, tužnjak tužni!
 K meni hodi, ne upuzni.
 Sjedi mi u moj naručaj,
 Ruku mi u rukicu daj!
 Ar znaš sada ćemo letit,
 Širje, dalje neg je ov svit.
 Vidiš jur smo prik oblaka.
 Jezero je sad' nek mlaka!
 A šopronski svitli turmi?
 Kasar i hiž glej već jur nij!
 Prik sunca smo i prik zvijezd'.
 U limbuš ćemo se zavest.
 Firmamenat smo prebili,
 Andjeli su jur zašili.
 Vidiš 'no se ljese krisu,
 Sunca kot lampuši visu!
 Sada smo jur u limbuši,
 Čuješ kako larma gluši?

Pjesnik:

Dobro jutro! Teta Kate!
 Domoroca ne poznate?

Teta Kate:

'Z doma mi greš do limbuša?
 Živim tijelom - grišna duša?
 'Ko si zali - ko' apage
 Ne stupi na naše prage!

Fantazija:

Ja premoćna Fantazija
Kad mu se na to umilja.
Sam ga zdigla gori simo
Skroz nas pus'te, Vas prosimo.
Pak za grih mu to ne zam'te,
Vude j' bludio zdavno Dante.
Miloradić za vas piše,
Ča vam se koč ne zakiše?
U kalendra smo si štali,
Da ste ovde, kot vi mali.

Teta Kate:

No kad ste mi bistre glave,
Otkrit ću Vam pute prave.
Krez moj rajon vam je 'vo pos,
Pojte s Bogom, Bog vam pomoz!

Fantazija:

No vidiš i u limbuši
Neg na svitu j' lipše duši.
Bar su ovo tužna dica,
Daleko od Božjeg lica
Još ne trapi njih duh zali.
Veselja nisu poznali,
Ter nimaju za njim želje:
Tuga im je kot veselje.

III. Na straži

Stražar:

Ček! Postojte!
Ča kanite?
Ča šmugljate,
Krez kraljevstvo
Tete Kate?
Imate pos?
Ar drugače
Bog Vam pomoz!

Pjesnik:

Radje, ki smo tete Kate;
Rekli su da nas pušćate!
Imamo od njih i pismo
Da šmugljari, zloće nismo!

Stražar:

Njev potpisak!?
Slobodno sad
Morete pojt
I najzad dojt!
Kad vas ne bi
Znam susjedi
Dva andjeli
Još „hop” zeli!?

Fantazija:

Je, ono je!
Njevo polje,
Njeva kuća,
Kot goruća
Se 'no krisi,
Dost spametan
Pjesnik nisi.
Nit je kamen,
Nit je plamen,
Nit je sunce,
Nit je djundje,
Nit je zlato
Još se zato
Jače krisi
Neg ovi svi.

Stražar:

Ću pojt s vami,
Prosit, da mi
Tete goste,
Ljude proste,
Pustu dalje,
Vidit ča je.

Pjesnik:

Pravi život,
Kot ga redi
Naš dobri Bog!

Fantazija:

Glej kakova j' ovde cesta,
Kumaj morem dalje 'z mjesta!
Opal, šmaragd, svitao granit,
Glatki, meki su kot samit!
'Z dijamanta „km-stupi“,
Uza nje iz zlata klupi
Ki je trudan, da počine
Gle iz svile su paučine.
Črljena, i žuta plava
Je ovde na polji trava.
Loze su božićna drivca
U sredini su propelca.

Pjesnik:

Glej, andjelska krasna kuća,
U plamenu kot dab' stala.

Fantazija:

Svaki človik zvijezdu ima,
Zato je ih 'ta množina.
Svitlost simo im migeće,
Kad se doli porekeće.
Ovde zvončić njim pozvoni,
To su k nebu telefoni.

Andjeo:

Pojte, sferu tete Kate,
Da mi pak ne zabalate!

Ti si sazuj čizme blatne,
Nij te sram halje djelatne!?
Nek do neba i vred najzad
Ako ne? Ču vas ja jur zvat!

Fantazija:

Prosim ja ga 'nako nosim,
Sram me bilo i zis bosim.
Ar si nij znam noge oprao,
Hitro j' s manom otputovao.
Prosim ja sam sama kriva,
Neka nam to ne zadiva!

Andjeo:

No, do neba!
Najzad vreda!
Pojte s Bogom!
Vreda domom!

Stražar s limbuša:

Pojte ljudi,
Po tom puti,
Nam je zaprt!
Nemila smrt
Nam prekrati
Vijek gledati
Božje lice,

Sirotice.

IV.Pred nebom

Fantazija:

Na cesti su briljanti,
Veliki kot dno na kanti.
Djundje teču po svi jarki,
'Z daleka kot pasi žarki,
Na polji već nij travice.
O lipota! Sve kitice!
Svaka ima obraz lice.
Svaka ima svoju sliku,
Spominak je to človiku.
Na sve vijeke ovde cvate.
Mjesta je 'oš ovde za te.
Glej' Divice su lilije,
Na sredini su Marije.
A druge su sve okolo,
Divojačko lipo kolo!
A črljene rožice su
I klinčaci zrasli jesu
Mučeniki, mučenice
Svako ima svoje lice.
Violice, tulipani,
Svakarjačke na sve strani,
Kot su ljudi razibrani,
Ono šare sirotice
Mala dica prez krivice.

Pjesnik:

Tako lipo j' da se bojim,
Ne vjerujem očim' svojim.

Fantazija:

Pred nebom smo sad u parki,
Andjeo igra si na harfi,
A ptičice mu kontraju
I po grmlji si plesaju.
Nebeska se širi duha,
Vjetar nigdar ne zapuha.
Nigdar vruće, nigdar zima,
Ništ nij praha i ništ dima.
No nebeska ljesa, vrata,
Naša rič nij dost bogata
Da ča vidim, znam povidat,
Kako ću prez cigal zidat?
Sve ča vidiš, sve je novo!
Od ključa je školja ovo;
Naprči se tr pogledaj!
Nezgovorno krasan je raj!

Pjesnik:

Kako j' lipo, kako j' milo,
Ča oko još nij vidilo
Kade bi zeo zato riči?
Srce, duša Boga diči!

Fantazija:

U nebi je dan Svih Svetih!
Svečanost će se početi!

Pjesnik:

Kiritof je Frakanavi;
Prosim friško sve upravi!
Jer me čeka doma mati,
Nepravamo svega znati!?

Fantazija:

Puknut ću te vred po trubi,
Glej' andjeo, na poziv trubi.
Skuplja se jur 'z prave - 'z liva
Neba sveta sva družina.
Kot nam piše Sveti Ivan,
Svetom štenju na sveti dan!
Svi narodi, svi jeziki,
Mali tako, kot veliki.
Ugri, Nimci i Hrvati
Ovde znadu si bit brati!
Poljodjelci, sluge, kralji
Svi u istoj dičnoj halji!
Svi blaženi, svi jednaki
Još iz boja su vojniki
Glej' ono je s Frakanave
Iks, Ipsilom, a i Pave.

Pjesnik:

Doma je bio jedini sin,
Sve veselje starjim svojim.
Nigdir nij bio svenek doma,
Plakao se je do Šoprona.

Fantazija:

Iz Židana: Jure, Šime.

Pjesnik:

Udovicu doma ima,
I osmero je dičice,
U nevolji sirotice.

Fantazija:

Sad su došli pred Božji tron,
Čuješ, gluši nebeski zvon?!
Cecilija s Divicami
Od trona na lijevoj strani.
A na pravo su anđjeli,
Harfe su u ruke zeli.
Mihovil da sad' zlamenje,
S jačkom začne se svečenje:
S milionov grla glas,
Ave Sancta Trinitas.

Pjesnik:

Sve muzike, svi jačkari,
Na svitu su lari-fari!
Ar človičje nijedno uho,
Ovako ča još nije čulo.

Fantazija:

Nova jačka se j' počela,
Čuješ: „Zdrava morska zvijezda“
O akordi melodija,
Ovde ostat b' najvolila!

Pjesnik:

Čaj kiritof! Frakanavi!?
Poj Ti! - Ovde me ostavi!

Fantazija:

Svi veliki, kot i mali,
Na koljena su sad spali.
Svi gledaju k Bogu gori,
Otac Bog sad k njim govori:
„Andjeli i Dica moja
Ako Vas je koga volja,
Pogledati k svojim doli
Neka ruku zdigne gori!”

Pjesnik:

Vjerujem da nigdor neće.
Ne bi imao želje veće:
Ovde ostat, bar zadnji bit
Znao bi lahko sav svit zabit.

Fantazija:

Da, kamo bi čišme blatne,
Pratež, misli još djelatne.
Predugo smo ovde bili
Srdio bi se andjeo mili.
Sada zažmi pak letimo,
Prez posa, prik svega mimo!
Hopsa, glej jur smo i doma,
Vidiš brige kot Šoprona.

V.Pjesnik doma

Pjesnik:

Oj Pegaze, staro ždribe,
Ne bojmo se sve galibe!
I život kot ga Bog redi,
Dojt će meni znam na vredi.
Donle je svit nek galiba,
Manje j' vridan od pol hliba
Ali vidiš ta put: Gori!
Na kolesi i na švori,
Većem djelu znam nek piše!
Vidiš da ti se i kiše
Teška nam je žalost, muka!?
Šalje nam ju Božja ruka!
Doskrat i nek krez zle ljude,
Bog će platit nam sve trude.

O Pegaze! Staro ždribe!
Nosi me krez sve galibe.
Čistim srcem, vedrom dušom,
Siromahom, bogatušom
Trubit kanim ta život,
Kot ga redi dobri Bog.

Pegaz:

Tako j' bilo, tako bit će
Halabura i zaviće!
Jedan ima svilu, samit,
Drugi je u canjke zavrit.
Blaženstvo sve to ne ruši,
Mir, blaženstvo je u duši.

Blaženstvo si tako išći!
Nosit ću Te po Gradišći!
Na Ugre i Ameriku!
Ne iskati lašću Diku,
Neg Hrvatom: Trubit život
Kot ga redi naš dobri Bog!

Koljnofska Marija

ČUDNO PRIPETENJE HODOČASNE KAPELE

I. Marija u lozi

Posluhnite, braća, ću vam povidati,
Od shodišne crikve, jedna j' na Hrvati.
Zač tako poštuju koljnovsku Mariju,
Blaženu Divicu, majku najmiliju.

*

Okolo Koljnofa zelene lozice,
U lozi je stala kapela Dvice.
Pod starim hrastom, na Nádasdyja puti
Pohodili su ju svi nevoljni ljudi.
Marija u lozi, bila je na glasi
Čudna pomoćnica jur u stari časi.
Od lozne Marije, bila j' dobra ura,
Diboko u lozi - čar kod Kerestura,
Je stao stari kaštel: Nádasdyjevo gnjazdo,
U ovom vrimenu bilo j' skoro prazno.
Grof Tamaš Nádasdy - velu Karola sin,
Nádasdyjeva dika - Ugarske palatin,
Ne imaše sina, samo kćer jedinu
(S njom je Nádasd -rod iz svita premi-
nuo.)
Eleonora joj je bilo krsno ime,

Slaba i betežna j' bila dugo vrime.
 Ocu, majki nek skrb i velika tuga,
 Med sobom su zvali - naš betežni sluga.
 Koleno Nádasdy, Bogaboječ porod.
 Hodio je k Mariji u lozu na pohod.
 Jur od starih časov, znam jur i tri sto ljet
 Je bio Nádasdyjem ta put svevijek svet.
 Tako j' Eleonora čula od Marije
 Divice u lozi, Mati najmilije,
 Ka ljudem pomore u mnogi nevolja,
 K Njoj se pomoliti je nje laka volja.
 Čuda majku prosi, da ju tamo vozi,
 Da si kod Marije ona zdravlje sprosi.
 Skroz po dugoj lozi med hraste i breze.

II. Zagovor

Kod kapele jur mat sidi.
 (Nje kotrigi su preslabi.)
 I u kapelu ju mat nosi,
 Da si onde zdravlje sprosi.
 I onde nek sidit more
 Sirotica Eleonora.
 Z očijov si suze briše
 I molitvu tiho zdiše:
 „O Marija, mati!
 Glej, kako me trapi
 Nevolja maljanu
 Po noći i danu.

Kako to mat boli,
Ka se Tebi moli,
I oca dragoga.
Sprosi mi od Boga,
Da mene nevolja,
'Ko je Božja volja -
Sirotu ostavi,
Dite Ti ozdravi.
Marija u lozi,
Prosim Te, pomози!
O Marija, Mati!
Ja ću hvalu znati!
Neću se odati!

Nek Ti kot nekriva
Čista Tvoja diva
Zahvalno služiti,
Nek Tebe ljubiti.
Kraljica nevoljnih,
I batrenje zdvojnih:
Marija u lozi
Prosim Te, pomози!
Moli Boga za me,
Da mi bol prestane,
Da zdrava postanem
S Božjom voljom. Amen.

III. Čudo

Od Marije na kolesi
Se dovezu staroj ljesi.
Tužna mat i Eleonora
Iz kol ju gdo sadit mora.
I odnest po dugom dvori
U toplu hižu, v' kaštel gori!
Dobri otac jur zagleda
Lica su mu tužna, blijeda
I od tuge suzne oči.
Eleonora doli skoči,
I veselo se otpravi
Krez dvor po zelenoj travi.
Već se sada ne utruđi
Grofa vas dvor se začudi:
Kako friško, zdravo gazi,
I črljena j' na obrazi.
Bila j' slaba tako dugo,
Vas dvor gleda ovo čudo.

Projde glas po svem kašteli,
I okolo po svi seli.
I okolo djelo stane
Kapeli se ljudstvo gane.
I zvončića glas zagluši,
Sluge, dekle i biruši
U kapelu se otpravu,
Pred Marijom prignu glavu,
Hvalu diku joj zajaču,

Od veselja se i plaču.
Marija j' od 'voga dana
Ljudstvu još već preštimana.
Grof s groficom se veseli,
Dare dili po svi seli,
Da pameti staro-malo
U lozi se j' čudo stalo.

IV. Zaruke

Dan za danom kako scuri
Pak zrastu iz dankov škuri
Miseci i ljeta duga,
S njimi leti radost, tuga.
Radost je uz tugu nek gost,
Uz veselje je brige dost.
U kućica i palača
Uz veseo smih je i plača.

Eleonora slaba, mala
Kot rožica je procvala.
Tiha, krotka, nujna, mila
K Mariji gusto j' hodila.
Tako minu i tri ljeti
Iz nje žitka časi sveti.
Ali blagost zminu brige,
Tako jur na svitu ide.
'Z daleka su došli gosti,
Teklo j' vrime u radosti.

Zvidjali su dobre glase,
Uz prostert stol pune čaše.
Mladi grofić Wesselényi
Oženio bi se jeseni.
Eleonoru za se prosi
(Ne zna ča j' bilo u lozi,
Kod Marije u kapeli
Su se drugi plani spleli.)
Eleonora ne privolji
Proti oca, majke volji,
Nje zagovor jim razloži
Od Marije čudne v' lozi!
I gostom lipo zahvali,
(Oni nisu toga znali.)
Tako je pak i otrpavi
I jim želji, - da bi zdravi
Srićno domom svi dospili,
Njoj će ostat gosti mili.
Grof s groficom su u tugi,
Ta zagovor, joj, je bludi.
Otajnost je njim zakrita,
Grof u pismu brata pita.
On je biškup u Egeru,
Mora poznat diblje vjeru.
Biškup vreda odgovori,
Lipo piše Eleonori:
„Drago dite! Eleonora,
Ništ' je 'z toga zagovora.
Dala si nek riči lipe,
Bile su ti još zakrite.

Nisi znala, ča si dala,
Bila si još slaba, mala.
Kod tako važnoga djela
Je potribna pamet zrela,
Bilo j' to nek obećanje
Ne zagovor, čuda manje.
Oto se da i preminit,
Moreš drugo dobro činit.
Ali da budeš u miru,
Vesela na tvojem piru,
Ću skrbiti za odvezanje,
Preminit si obećanje!"
Tako piše Eleonori
I otac tako govori.
Eleonoru, dobro dite
Ganu prošnje, riči lipe.
Oca - majku si miluje,
Samo za nje se ofruje
I privolji u poruke,
Navali si duši muke.
Ar u duši nima mira,
Sama sebi si zamira.
Nek Mariju ona ljubi,
Popušća ju zveru ljudi.

Dojdu opet gosti mili,
Eleonoru da b' prosili.
Kot nekrivo malo janje,
Ne zna za nož i za klanje,
Se da peljat i privolji

Ne po nje, – po starjih volji.
Tako je njoj nje poruka
Prez veselja – srca muka.

V. Kod Marije

Pred porukom zadnji dan
Eleonora se pašči van,
Van k Mariji, čudnoj Majki,
Da će kod nje pomoć najti.
U nje tugi – srca boli,
S čistim srcem se pomoli:

„Mati poštovana!
Moga srca rana
Ti neka svidoči,
A i suzne oči:
Od konca nevolje
Srce moje j' Tvoje.
Umril bi volila,
Nek Tebe premila
Mati zbantovati,
Ča ću se udati.
Mila moja Mati!
Rada b' sada znati,
Ča je Tvoja volja,
To će bit i moja!
Bila sam još mala,
Kad sam Ti rič dala.

Lamala je ne bi,
Valujem ja Tebi!
Nek starjem na volju
Preminjam rič svoju!

Marija u lozi!
Tvoje dite prosi;
Neka me ostavit!
Prvo ću ja vas svit.
Starjim mi oprosti
Po milosrdnosti!
Ti si moja Mati,
Daj mi put spoznati,
Da Tvoja ostanem
Na sve vijeke. Amen.”

VI. Nesrićni pir

Radost je kot plaha ptica,
Ne kaže nam dolgo lica.
I kot žica se otkine,
Veselje nam vred premine.
Dojde žalost, skrb i tuge,
Spademo njim u veruge.

Zora puca; na veselje.
Spunjuju se starjih želje.
Stari grad kod Kerestura,
U jutrašnji prvi ura
Je pripravan goste prijet,
Rano će dojt budući zet.
Otrpte su stare ljese,
Grad nakinčen, živ i veseo.
Na dvori jur jigra banda.
Kolač se u gulaš landa.
Od veselja vas grad gluši,
Uz možare su biruši.
Zis pucanjem pozdravljaju
Mladoženju u starom gradu.

Vedro j' nebo, sunce sviti.
Dohadjadu gosti lipi.
Sva gospodja, sve krajine.
A rodbina iz daljine.
Sve krajine divojčice
Te bit bijele posnašnice.

Prvič zvoni jur u seli.
Eleonora j' andjeo bijeli.
Tako starje još pozdravi,
'Z Bogom jim da u ljubavi.
Kot diva se - od njih luči
Suzni su joj črni oči.
Svatovi svi u red stanu,
I se v' Božje ime ganu.
Zaručnja je još u stani,
Kad se sunce hitro srani,
Nebo pokre oblak črni,
Rasikne se i zagrmi,
Zaručnjica j' mrtva spala,
Spunila, ča j' još kot mala
Obećala u kapeli,
Kod Marije j' andjeo bijeli.
Teško cilu srca rane,
A spominak nam ostane.
Ko i vrime rane cili,
Spominak nam nove dili!
Grof s groficom u dugoj tugi
Nesrićniji od svih ljudi:
Čuda dobra su činili
I k Mariji su oletiš ov svit kruti.
Djelo je žitak, je stol prostrt,
Lijenost je bolest, je špotna smrt.
Sanje nisu čini!
Su nek samo želje ...
Ča moreš, učini,
To će bit veselje!

Kamo človek ne zabludi

KAMO ČLOVIK NE ZABLUDI!?

Jao majka!
Kamo človek ne zabludi!?
(Ganuo sam se nek po grudji!)
Sad mi noga kamen gazi,
Krvav mi j' pot po ubrazi.

Kamo človek ne zabludi!?
Najdem dobri - najdem hudi,
Mnogi mi je težak kamen
Kad načinju ta svoj „Amen!”

Kamo človek ne zabludi!?
Ta i ta me krivo sudi!
Ta i ta mi krivo čini,
Majke Eve krivi sini.

Kamo človek ne zabludi!?
Teško mi je sad med ljudi.
Mučenik je sada pravi
I betežni - a i zdravi.

Jao majka!
Kamo človek ne zabludi!?
Rekla si mi „doma budi!”
„Imat ćeš uza me kruha
(Glej mat, ti i kašu puha.)”

Ali človik, o ča bludi!?
I ča skusi kad je tudji!
To je mojoj nogi kamen.
Ta križ gnjavi moj slab ramen.

Kamo človik ne zabludi!?
Ganuo sam se nek po grudji.
Sad mi noga kamen gazi
Sad mi j' suza na obrazi!

Današniji ljudi

Ah, današniji ljudi
Su veliki robi!
Zato se ne čudi,
Da u nijednoj dobi
Nij bilo toliko
Jada, suz i plača!
Prik gre još i mliko,
Kad je plamen jača.

Djelač

Djelač nima djela
Od koga se živi,
Prazna j' škrinja, zdjela,
On kapital krivi,
Ki mu ne da kruha,
Rob je kapitala.
Djelača jad kuha,
I pali ćut zala.

Poljodjelac

Ore, sije, vlači,
Kopa, žanje, vije
Sve sam prez djelači,
Skoro se ubije.
Rob je zemlje mile,
Ka mu žitak skraćá,
Zdiže kosu, vile
Djelo se ne splaćá! -

Rukotvorac

I on djelao b' tebi,
Kad mašin, fabrika
Kraj pehala ne bi,
Od djela človika.
Mašina rob človik,
Prez djela i kruha,
Tužan i jadovit,
Jad na mašin puha.

Tržac

Granice zaprte.
A doma pinez nij.
Gledao bi kroz prste,
Kredita dat ne smi.
On je rob kredita,
Ljudi u nevolji.
Lodna je nabita,
Trošu: črvi, molji.

Protuliće

Cvitno protuliće
Radost nam ubiće!
Polje se zeleni
Cvate svako biće,
Slatki sad ubiće
U ljeti, jeseni

Ali ta cvijet zlati,
Smrz, zlo, bura klati.
Ča malo ostane,
Ima nepreteljov
Na svitu znam i stov
Pak se lahko zame

*

Lipa naša mladost,
Protulićna radost!
Lice se rumeni,
Srce se raduje
I sriću sčekuje
U ljeti, jeseni.

Mladost, naš čas zlati!
Kako nam svit sklati
I najsladje sanje,
Pak onda, jao meni,
U ljeti, jeseni
Se nek malo žanje.

MAJUŠKO CVLJEČE

Fajgulica

Majuška Kraljica,
Marija Divica!
Plava fajgulica
Je prva kitica,
Ku nosim na oltar
Tebi kot mali dar.
Iz srca dibine
Ju ljubav otkine.
Kitica kriposti,
Nježne poniznosti.
O da bi procvala,
'Va kitica mala
U svi srci naši.
U srci velikaši,
U srci ljudi prostih.
Da b' u poniznosti
Znao jedan drugoga,
A svi skupa Boga
Pravo poštovati.
Sprosi nam to Mati!
Pak će bit na svitu,
Najlipše človiku.

Duhovska roža

Na črljene Duhe
Narav puna j' duhe.
Sve ča raste, cvate,
Najlipši cvijet za Te.
O Ti Roža skrovna,
Je roža duhovna,
Je roža rumena,
Kot oganj črljena.
Na svetak veliki
Ognjeni jeziki
Važgu apoštole,
I Bog im pomore:
Sviti, batri, jača,
Nij već straha, plača,
Neg čini veliki,
Žitak u Božjoj diki.
O Ti naša Mati!
Vidiš vojevati
Vas svit na dva kraje
Sad nikako staje.
Prosi Duha Boga,
Da nas čuva zloga,
Da budemo jaki
Kristuša vojaki.

Zimzelen i neven^{*}

Lipi vi'enac pletem,
 Zimzelen i neven
 I sve šaro cvijeće
 Se u njega meće.
 Dušeći djurdjevac,
 Klinčac, srca, jaglac,
 Kitice, rožice,
 Duha, cvijet i lišće
 I svaka travica,
 Pupanj i glavica.
 Ča se nek zeleni,
 Do kasne jeseni.
 Ča Bog da procvasti,
 Mat najlipše časti,
 Neka Tebi cvita,
 Vas cvijet svega svita!
 Sva duha čarobna,
 Do tvojega trona
 Neka gori liže,
 I sve Tebi zdiše,
 I sve Tebi spiva,
 O najlipša Diva:
 Hvalu, slavu, diku
 I trubi človiku,
 Da prez konca-kraja,
 Zna Kraljicu maja
 Ljubit, hvalit, dičit
 Tebi se veselit.

^{*)}Immergrün und Strohblume

Potočnica

Plava potočnica
Je zadnja kitica
Ku nosim ja Tebi,
O, Majka u nebi!
Kot je ova prosta,
I još mila dosta,
S lipim cvijećem plavim,
Majka, Tebe slavim!
Kitica ljubavi,
„Ka ne zaboravi”.

Od ljubavi majke,
Povidaju bajke:
Da nigdar ne smanjka,
Dosle živi majka.
A Ti v' nebu Mati,
Nam znaš još već dati.
Od tvoje ljubavi
Legende svit javi:
Kad majka ne more,
Marija pomore.
Tu ljubav nam Ti daj,
Bit će naš žitak: maj.

Kad si veseo ili tužan

Kad si veseo, srićan, blažen,
Poslušni me, ča ti kažem:
Ne uvadi srca ćuti!
K nebu zdigni oko tvoje,
Veselit ćeš se još bolje.

Kad si tužan, zlaman, pobit,
Opet ne smi znat i to svit!
Svit i tako želji tebi!
Obatrio te - o svit ne bi.
K nebu zdigni tvoje oko,
U tugu neć' spast diboko.

Veselije

Da pišem ča veselije
Da nam tugu ubije.
Nažgem lulu i zaspim,
Gledam žitak nek kroz dim.

Vidim dobre čase zlate,
Djelat, tržiť sve Hrvate.
Na granici nij financa,
A mladina kolo tanca.
Lipa naša domovina
Rodi tega, blaga, vina.

Nigdor nigdir nij prez djela.
Bečanu već nišť nij krivo,
Uz bendžiner pije pivo.
A Hrvati su Šoproni
Na sajmi s teškimi konji,
Unda, Koljnof, druga sela
Su po svitu svoj put zela.
 I ne muti već človika
 Ta stranačka politika.
 Svako lice j' kot pun misec,
 Tuga na njem ne sidi već.
Skrb na čelo već ne ore
Teške, škure nabore.

Tako gledam to sve kroz dim,
Svim od srca tako željim

Kod Dunaja

Gdje se Raba u Dunaj zлива
Je palača grozna, lipa.
Pred njom i most mirno čuči
Po kom bludu tuđi ljudi.

Tiho teče voda mutna,
Tiho gorke želje zbudja.
Diblje, veće od Dunaja
Čišće, lipše od krištalja.

Želje k majke maloj hiži,
Potočić i pred njom biži.
Mala brva veže pute,
Nosi mile moje ljude.

Sve me ovde spomenjuje
Doma j' lipše, doma j' bolje.
Mili časi, lipo vrime
Zač nek doma brzo zgine?

Nemoguće bi mi bilo,
U palači još pak milo,
Kad ne b' skupa s Gospodinom
Stanovao pod jednom strihom.

Glas iz varoša

Majka, na varoši
mi se j' zamirilo.
Himbena himbenost
Nam nanudja krilo.

Novo zlo poganstvo
Slavi krive boge;
Bezbožna nevjera
Se staje na noge.

Ovde čuda ljudi
Ne razumi zvona
Ni nedilje - petka
Kot je kod vas doma.

Majka, u Dunaji
Je 'vijek mutna voda,
To j' vjerno zrcalo
Žitka varoškoga.

Mene domom viču
Bistri potočići.
Kade je i žitak
Lipši, sladji, čišći.

Štrajk 1918.

Po puti, po blati,
Gazu demokrati.
Četiri u redi
U debeloj gredi.

Giblju se jur grede,
Mršave i blijede,
Škriplju pod težinom:
Pogibeo svim sinom!

Rušu se na strani
I troni i stani.
Korune u blati
Gazu demokrati.

O vihor! Sad stani!
Nek grede ne gani!
Slabi su nek sami
I najjači trami!

Glasi iz kamene loze

I.

Sad jur bludim, mili Bože!
Na ljeta kamene loze.
Do neba kameni panji,
Kot mrvunci su ti u nji:
Ljudi trudni, ljudi blijedi,
Dica, žene, stari djedi.
A po lozi nij zavića,
Kameni panj - nima kića!
Nima lišća, nima hlada,
(A za gladne nij ni sada.)
Po tlu kamen, svitle šine,
Tajna moć riva mašine
Cijel dan buka, rompotanje
Zadrhću kameni panji.
Elektriš, dim, prah, duhe, gaz
Su nam tijelu: kot hajdi mraz.
Zano vidiš blijeda lica,
Prazno sura je ulica.

U kamenoj suroj lozi
Nam grišnikom Bog pomози!
Kako se sad teško živi
(Čemu smo i sami krivi!)
To ću 'zjačit na gitari,
Posluhnite, mladi, stari!

II.

U kamenoj suroj lozi
Siroćaku Bog pomozi!
Bog pomozi, ar med ljudi
Se natrudi, se nabludi.
Kad odbrusi gdo pol svita
Najde: srca kamenita.
Za tudju bol gdo ne mari
(U boju se nek svit kviri!)
Ta i ta se boji glada,
Za tim biži svaki sada.
Ča nek ima, to si shranja,
Ta kupuje si imanja
Da mu raste, da mu rodi
Ne ustane nek na vodi.
Ta na zlati tvrdo sidi
Siroćaka, gdo ti vidi?!

U kamenoj suroj lozi.
Siroćaku Bog pomozi!
Bog pomozi, da med ljudi
U nesriću ne zabludi

III.

U kamenoj suroj lozi
S gladom zač nam se Bog grozi?!

Svaki dan je kot nedilja.
(Neka ti se ne umilja!)
Nek na placi – ne u crikvi,
Crikva j' škura mnogoj tikvi!
U crikvi je svaki dan,
I nedilju nek sajam!
Van tr nutr se strovaru
Torbu rinu si pod pazuh,
I na hipac tamo stupi,
Zaman su po redu klupi!

Glej mi klupi u kavani,
Pune su ti od glavani.
I na krčmi i pivari,
Lazno ima mlad i stari:
Kuševati vina moći,
Bušitovat i po noći!
I zaprasa zadnju plavu,
Piše vuče tešku glavu.
Mnogi se pak još i zruši,
Mnogi j' s dušom u kaljuži.

Proder stari komedije
Ča se zloga ne posije!?
Mnogi kuti i močvare,
Sama zloća i bakare.

U kamenoj suroj lozi,
Nam se Bog sad s gladom grozi!

Majkino pismo

Drago Dite, Gospodin!
Pozdravljam te, tvoja Mati.
Znala b' čuda popisati.
Ali kad me boli ruka,
Je pisanje meni muka.
Još ti neka svaka slova,
Još i ka nij dost gotova:
Nosi ljubav majke tvoje,
Ka ti želji sve najbolje!
Sinko, znaš da b' najvolila
Kad bi Te sad' i vidila,
Bi Ti znala povidati
Pozdravljaju Te i brati.
Znaš da su i kum pomrli?!
Kako su nam bili vrlí?!
I ovde su teški časi!
Ča djelaju ljudi vaši?!
Nigdor se kod nas ne ženi!
Pazi na se, jao meni:
Ar po svitu lada „španiš!”
Mene trapi ta „rematiš”. -
Kup si bundu, teple čizme.
Kad spovidaš prik korizme.
Sve dobro Ti želji Mati,
Neveste i dica, brati
Pozdravljam i tete moje,
I njim željim sve najbolje.

Majki!

Majka!

Kada ti san odleti - znaš - tamo,
Gdje j' krvavo polje sve vaŕgano.

Majka!

I kad vidiš najstrašnju sliku,
Da ti suze jur sidu po licu.

Majka,

Kad ti srce od težine puca,
U nesvišće spadje tvoja duša.

Majka,

Kad ti usta željno Boga viču,
(Svece, Majku, Blaženu Divicu).

Majka,

Kada ne znaš, su li to nek sanji,
Ali je znam - kad ti se razdrami -

Onda

Mi ne zabi, tužna Majka mila,
Viteze si i ti porodila!

Pozdrav Hrvatskim Novinam

O Hrvati, o tužnjaki!
Oprite si oko svaki!
I pogledajte i sudite!
Čase krute jadovite.
Kako nas nek svaki tlači,
Hasni nam ča, joj i plači?
Gori šake i tropite,
Svoje kinče si branite!
Da nas čuju, da nas vidu,
da smo i mi još na svitu!
‘Ve novine su sad naš glas
Podupiraj je, one te vas!
Zabimo sve, ča je bilo,
Ča je nemir, zblud rodilo!
Jedna nam nek budi ćut,
I svim jedan cilj i put
Svega truda jedan cvijet.
Hrvatstva si ne dat zet!
Za nje se sad borimo,
Na ‘vo se svi združimo!
‘Vo će nam bit trumbita
Bojat neće se svita!
Trubit će po naši seli,
Da b’ si jedno kolo pleli,
Kot družina, prava braća,
Jedinščina zlo odvraća!
O Hrvati siročaki,
‘Vako ćemo biti jaki!

Ča je ovo nek za čase

I.

Glej Novine, knjige naše!
Pune jesu novih riči,
Ali nas to ča veliči?!
Sve ča j' novo - nij kot staro,
S novi riči se j' godalo:
Da su nas „rekvirirali”!
(To je gladit smo morali.)
Onda „komunizirali”!
(Bolje, da ništ ne bi znali!)
Sada su nas „sanirali”
(Prez konca da b' nek plaćali!)
Bože! Ljudstvo k Tebi kriči:
Čuvaj nas od novih riči.

II.

Poglej selo naše - vaše.
Puno j' rožic. Sve cvatuće.
Mesopust je. Sad je vruće.
Sad je žatva za rožice.
Ufanje im žari lice.

Žatva, gdje su pobirači?!
Lipi, rudi svi klinčaci?!
Ča je jur 'vo nek za čase?!
Svi gledate prazne kase?
Svi išćete lapte, hiže?
Sve peljaju ćuti niže.

Oj svi lipi ideali
Ča su i vas sanirali?
U zlato i u valutu,
Da mladi već sad ne ćutu.

III.

Mesopust je, poglej flaše
Po svakudaj, doma svagdir,
Kot po svitu da b' bio sad pir
Nij predrago, proljiva se,
Vidiš svagdir tamburaše.
Milijoni, milijardi,
Su kraj po svitu u čardi.
A karneval dično jaše,
Mnogi človik mu je prase!
Tri dni dugo dinom-danom,
Špot je ovo svim kršćanom!

Ča je ovo nek za čase?!
Spoznajmo si grihe naše!
Nisu nas dost sanirali,
Ar bolesni smo ostali.

Kad si štem tudje knjige

O, kad si štem tudje knjige,
Da si sprežem vlašće brige;
Da pozabim svita laži,
Da mi pjesnik dušu blaži,
I onda ne najdem mira!
Tudje knjige (proza, lira)
Pune dike i gizdosti!
Od narodov, malih, prostih
Svaki j' prvi na 'vom svitu,
Svaki zdiže svoju diku,
Svaki ljubi svoj rod, jezik,
Svoje diči, hvali svezik.

Nek mi mili narod mali,
Bi si vlašće zatajali?
Nam je lipše, veće draže,
Sve ono, ča nam nij vlašće?
Nek mi b' bili zadnji ljudi,
Zadnji i po vlašćem sudi?
Nek mi bi se sramovali,
S čim se drugi diči, hvali?
Hrvatska mat nas rodila,
Ona nas rič naučila,
Nek mi b' bili tako zali,
Da bi majku zatajali?

Narod mali, glavu gori!
Za vlašće se i ti bori!

I nam je ćut dao dobri Bog,
 Da ljubimo svoj vlašći rod!
 Da ljubimo i svoj jezik
 Rašicano, svagdar, svevik!
 Na 'vom svitu nam mora bit,
 Najmiliji vlašći jezik!!
 Vlašća dika, vlašći narod
 Tako nas je stvorio sam Bog!
 Spoznajmo si tu ćut Božju,
 Razvijajmo sriću vlašću!

Najlipše jačke

Sve po svitu pjeva - jači,
 Jačka bolno srce vraći.
 Jačka j' srca, duše cvijeće,
 Vlaga duše neumreće.

Lipe jačke Boga slavu,
 Mrske davu dušu zdravu.
 Lipe su djundj 'vijek najdraži,
 A mrske su prijelip vražji.

Zis svim svitom i ja jačim,
 Slabe jačke grlom slabim.
 Na Pegaza trpeć repi,
 Kotno žapka v' suhoj sepi.

A k najlipšim, dičnim jačkam
Srce, dušu slažem, klaštram,
Kod kad Cigan gusle „štima”
Mi već duša mira nima.

‘Ve jačke nek odibrani
Jaču jutro, još na rani.
Po pozivku: bim, bam, bim, bam,
Boga diču svi svakidan.

O Pegaze, dobro ti znam,
Oto jačit, nisam vridan.
Milosrdno božje oko,
Me j’ mignulo previsoko.

I kad stanem med jačkare,
Ki nek jaču dike stare,
‘Ko me moreš - o Pegaze,
Gizdav - hitit i podase.

Moj zadnji put na brig - Po majuškoj smrzi -

Van se šećem, van u divne vinograde.
Kade briga, tuga iz srca van spade.
Kade vila kuma u mali hižica
Jačuć jačke toči iz zlatih vidrica.

U zlati kaleži je nek smijuć nudi,
 Ne pita si poznat, rodjak ali tudji,
 Pak si jačiš kot na kananskom veselji
 Srce ti već ništ ne želji.

Idem tiho, pun ufanja želje k vili.
 Kot otajno podnoć dragi ide k mili.
 Idem jačit željno nove melodije,
 Idem da se srce 'z veselja napije.
 Idem željno, žajno,
 Idem trudno, bajno,
 Idem, idem, idem.

Vani onde odzgor na brigi veselja,
 (Zajuhuknem ar mi srce bode želja.)
 Da se kade-tade ka vrata otvoru,
 Da me drage vile s jačkami podvoru.

Krez zaprta vrata stari čuvar skoči.
 Kot strijela mu goru – drugda tamni oči.
 Brada mu je vjetar – a rič grmljavina.
 Od straha mi dušu strese zima.

„Nek najzad tudjinac, ovde si ne jači!
 ‘Vo j’ sad tužno polje – ovde se nek plači.
 Razbite su jur sve te vidrice zlate,
 Ni kapljice jačak nij ostalo za te.
 Prošle su i vile u črnoj opravi,
 Ostavile su vas, jačkari gizdavi.”
 Idem, najzad idem.

Žetva 1931.

Na Mošonskom prostom Hati,
Su htili bit klasi zlati!
Je htilo bit naše polje,
Veselo i dobre volje.
Žetva j' bila svim veselje!
Od jedne do druge medje:
Jaćio je žnjač i žnjaćica,
Ne hte gladit naša dica.
Glušalo je naše polje,
Od veselja, dobre volje!
Gospodar je davao „liko”,
Za trud i djelo veliko.
Veselo su jili - pili,
Kad su žetvu dovršili.

*

Danas vidiš po svem Hati,
Gospodare se plakati.
Žnjaći kosu praznu slamu,
Kade hte zet dici hranu?!
I gospodar sve ča triba?!
Bit će za nas to galiba!
Tiho j' naše lipo polje,
Ljudi skuću od nevolje,
Na obraze sjela j' skrb,
Kraj se meće kosa, srp.

Na čelu su nabori,
Človik se sad žitkom bori!
Nij veselja, jačak, vina,
Tužno je kot na karmina.

Žetva 1932.

Žito je i ljetos zrelo.
Začelo se j' mučno djelo.
Djelo goni, kosa maše,
Tiho, nujno j' polje naše.

Za košcem skrb, pred njim briga,
Skrbno maše, tužno miga.
Ča se kosi, bere, mlati,
Nij dost da se štajer plati.

Beračice su gospice,
Kratke halje, fino lice.
Iz varoša su na žatvi,
Mučan im je ta čas kratki.

I junak se ništ' ne šali.
Zeo je radost ov svit zali.
Kot starac rič sprogovori,
Na čeli su mu nabori.

Tužna sva su mila braća,
Kad se djelo već ne splaća.
Mučnu žatvu tužno gledam,
Je 'vo mladih ljet znam sedam?

Krčme u škadnji

O kako se svit obraća?!
Ste jur čuli, draga braća?
U škadnji su krčme pri nas.
Prinesao nam i to zli čas.

Vinogradar kad ne more,
Vina prodat, si pomore.
Razvaža je, i je nudi,
Zna da će najt žajnih ljudi.
Kod nas ga u škadanj primu,
Buganj glasi pak novinu:
Da je vina u tri škadnji,
Pašći se, ne budi zadnji.

Vino dobro - a pinez nij!
U mošnji smo svi betežni.
Ali škadnja krčmar zame,
Sve na svitu, ča dostane.
Ljudi ludi nosu muke,
Turske, tega pune ruke.
'Z vidrice mast, sa stola kruha,
Još i ča se jila skuha.

Sve će se dat i sve zapit,
Da se zabi ov' tužni svit.
Mnogi b' zapio i mustaće,
I košulju, s tijela gaće.
Ne pita ča će bit zutra,
Da nek grije vino znutra.

A dalje pak ča se stane,
To već nij za vas, ni za me.

Odgovor

Otac doma tužni, mili,
Kratko ste mi poručili:
„Da ste zdravi. Sve je staro.
Niš' nij ča b' me zanimalo.

Da vas pisat teško spade,
Ar vam projdu glasi s glave.
Vadne su vam teške ruke,
K noći glava” - Znam od muke.

„Sve je staro” - tuga stara
Vaše zlato srce kala,
Znam ja ota uzrok pravi,
Vaše pero sad zustavi.

Vaše srce bi nek rado:
Dilit s manom ča je drago,
(Tuge neka u njem minu.)
Hitat rože na put sinu.

Srce oca dobro, zlato
Srce tužno i bogato
Daj mir, će još ta dobrota
Ganut sina, sina zloga.

Pozdravljam vas oče mili
(Al' ne ki su tugi krivi.)
I ovde ni ništ' novoga.
S vami trpim, molim Boga.

Neću te već ni zvat

Neću te već ni zvat.
Da b' znao, kako te doma čekamo,
Bio bi doma znam jur jutro rano.
Da b' čuo naše tužno zdihavanje,
Vidio naše čekajuće stanje,
Betežnu moju mat,
Neću te već ni zvat.

Neću te već ni zvat.
Rasadili smo i putna vrata.
Do polnoći te čekam kod praga.
Da ne zaspim jačim svete himne
Još i u snu viču tvoje ime.
Betežna moja mat,
Neću te već ja zvat.

Neću te već ni zvat.
Naš novi vlak bi po te poslali.
Ča imamo, sve bi za te dali.
'Z Ishodom b' te iskali k Zahodu,
'Ko b' cijeli dan pili nek toplu vodu.
Betežna su mi mat,
Ne moru te iskat!!

Neću te već ni zvat!
Sunce zlato smo lipo prosili
Da te išće po velikom sviti.

Da ti u srce zažge ljubav našu,
Donest će te k nam na malu mašu.
Betežna moja mat,
Ćedu te podvarat.

Dvoja pisma

I.

Pišem tebi k noći tužno pismo,
Da škurina pokre moje tuge.
Ne smim ih uvadit, ar već nismo,
Ljubi nek ti tvoje lipe druge.

Čula sam, da imaš jur i gospu.
Hiža naša ti je bila mala.
Bud zli glasi kako domom dospu,
Plaćuć sam ti ja s Bogom davala.

Prošao si mi iskati palaču,
A imao si znam ti misao drugu.
Doma se dost i tvoja mat plaču.
Zarućio si njim i meni tugu.

Glej, misec se ispod oblaka školja,
Bi mi mogao vidit moju suzu;
Kot mi se po licu tužno rulja
A za njom još sve gorkije puzu.

Marica

II.

Pišem ti pri žarkom sunci, vadne.
Nimam si nič' pod škurinu shranjat.
Na naše blaženstvo duše gladne
Sudit će Bog, neka mi se kajat.

Tvrdu vjeru moju tebi danu,
Vas lip varoš polamat ne more.
Laži ju jur i kot tebe kanu
Tvrđja, viša j' od domaće gore.

Prez tuge si nek veselo jači,
Dojt ću po te ja na protuliće.
Kot ptica ćeš živit u palači,
Kađ procvate magaclino kiće.

Žarko sunce zahadja pod brige.
Da b' ti moje srce posvitilo,
Nek jači si veselo prez brige,
Na mjesti bi znam i tvoje bilo.

Tugomir

III.

Joj Tugomir, moji tužni sanji,
Do jutra se plačem za te u nji.
Ciganica mi na harta kaže
Obećanja - tvoje svitle laže.

Zač sam ti nek tvrdu vjeru dala?
Zač je nek na svitu ljubav zala?
Zač nek srce žarko, mlado gori?
Zač se nek ja prebudim u zori?

O da b' mogla sanjat vječne sanje,
Vječne dvore imat za imanje.
Vječni sanji - dobro znam - ne lažu
Nek nevoljnu dušu zdižu, blažu.

Črni oči mi od plača suru.
Moli mi za srićnu skradnju uru.
Ar me strašne, škure misli pratu,
Rušeć, drhteć projdem podnoć k bratu.

Marica

IV.

O Marica, ti blaženstvo moje.
Ne znaš, da j' sve polag božje volje:
Moje siromaštvo - tvoje suze.
On nas ravna človika i puze.

Nek sam sam rad nosit moje tuge,
Nek sam trpit neizbrojne trude.
Nek sam sklopit teplo gnjazdo malo.
Ko b' ti jur na zemlji nebo dalo.

Nek zato sam morao lagat meru.
Polamao nis' obećanu vjeru.
Nek ljubav me j' na laž napeljala,
Sudi sada Golubica mala!

Nišť se ne boj doma, o Marica!
Ne znaš da smo i mi božja dica?
On nas vidi i za danu vjeru.
Po te ću dojt tamo na Djurdjevu!

Tugomir

100 korakov

Sto korakov pod brižiće
Od kraj sela – do lozice.
Sto korakov, to smrt ima
Tobrač joj je sad i zima.
Kuglja cvilji, štuki ruju
Granat-šrapnel svi njoj služu.
Rusi sidu u tvrdoj skali,
U selce smo se zakopali.
Sto korakov to smrt ima,
Tobrač joj je sad i zima.

Naranjeni se šebeće,
Noći išće sanitece.
Sada mora prik stovice,
Leden pot mu blijedi lice.
Tiho kot duh bijel snig gazi,
Smrt črna ga još opazi:
Bumbum-finfin si zafučka,
Polje ga i snig krv vruća.
Sto korakov, to smrt ima,
Tobrač joj je sad i zima.

Ne dam ti ni Zbogom

Ne dam ti ni Zbogom, rodno selo milo,
Moje trudne duše slatko, cvitno krilo.

Nima riči, sin tvoj tebe ostavljajući,
Samo oči pune suzic surih, vrućih.

Neću se odlučit od tebe, dom sveti,
Znaš da duša moja rado domom leti.

Pak poišće gore, sinokoše dušne,
Prag očeve hiže žalno, željno kušne.

Dibanjak obajde, črnu vodu nimu,
Pogradi i kušne rukicu majkinu.

Potočići živi, plaćući, jaćući,
Me i odsle viču nek k očevoj kući.

Ne dam ti ni Zbogom, malo selo milo,
Moje tužne duše slatko, cvitno krilo.

U našem selu

Po varošu, po ulica,
Idu ljudi, idu dica.
Kot tudjinci projdu mimo,
Jedan tamo, drugi simo.

Kod nas doma po ulica
Idu stari, idu dica;
Ujci, ujne, teci, tete,
Se spitkuju: Kamo ćete?

Pri varoši kod Dunaja
Plav dohadja, plav prohadja.
Mutna voda, lijena voda
Luja se nek polig broda.

A potošci našem seli
Su na vijenac sep si spleli
Bistra voda zdesna-zliva
Kot u vijenac se zakriva.

Na varoši grozne hiže,
K oblakom im krov dosiže
Kroz obloke braća blijeda
Kot iz uze van zagleda.

Kod nas hiže niske, tihe,
Shranjene su med orihe.
Nutri redu, sve do kraja,
Dragi ćaća, mila maja.

Ljubim naše polje, gore!
Cere, hraste, jelve, bore.
Radujem se po Dubravi
Svakoj grudi, svakoj travi!

Na željezničkoj postaji

Bogzna, nigdar nikoga ne čekam.
Ovde doma nek tudjinac jesam.
Još sve išćem željeznic postaju,
Kamo brzi vlaki mi dohadjaju.
Kot dohadja - zdaleka lomaće.
Kot putnik iz krajine domaće
Mi jur najper zis škrjakom maše.
Vjetrić mu rondjavi črne vlase.
Kot staćilo juhuće veselo,
Njemu odgovori nimo selo!
Pak kad vidim tudjince-putnike,
Mlade-stare svakidan tolike,
I pozdravim kot poznane brate.
Dokle vidi, je oko sprohadje.
A srce se ubatri, utiši:
Vidiš, vidiš, tudjinac sam nisi.

Po svitu

Trudno bludim sad po svitu,
Gonila me j' želja nora:
Po svitu si iskat sriću,
Srićan človik biti mora!

„Ne hodi mi – sinko u svit!
(Si mi majka govorila.)
Kot majka te neće ljubiti!”
Pak si za me i molila.

Nora želja bila j' jača.
Zeo sam majke ljubav sobom!
Prošao sam prez suz i plača
S vedrim srcem, bistrim okom.

Bludio sam po oštri puti
(Sela, varoš još i puste.)
Našao sam i dobrih ljudi
I još ronio suze guste.

Nij mi svit dao sriće, mira.
(Majke ljubav moj talisman!)
Ljubav tudja j' cvijet s papira
Bludim, išćem sriću zaman.

Rado dojdem majka k tebi.
Ljubav tvoju nosim sobom
Kad ne b' morao – prošao ne bi
S teškim srcem, suznim okom!

Zbogom!

Zbogom lipo selo pri Dunaju!
Bio sam shranjen kot orih med liščem.
Srca želje mi sad kreljut daju,
A sam ne znam zač grem, i ča išćem?!

Zbogom crikva svetoga Mikule,
Lipi turam je 'z daleka vidit.
Zbogom zvoni i mile orgule,
Na vijeke ćete mi u srcu bit.

Zbogom ljudi, Hrvati na Hati.
Ljubio sam vas kot si otac dicu.
Ča sam mogao, sam se trsio dati,
Željim vam svim blagoslov i sriću!

Zbogom Dunaj, Ti voda diboka!
Milio sam se u tebi naravi,
Suza mi se potoči iz oka
Kad se lučim od tvojih dubravi.
Zbogom vjetar mrzli i odurni,
Trapio si me do moždjan i kosti.
Svi ljudi su kot vrganji črni.
Pušeš, nosiš prah prez sve milosti.
Zbogom, Zbogom sve drago i milo!!
Polje, lugi, livade i gaji.
Da bi sve svim nek dobro rodilo.
Zbogom!!
Do vidjenja pri Bogu u rajuu!!

Naši časi

Zastigla me j' doma tuga,
Da mi dojde misao druga.
Grem iz doma van u svit,
Če mi svit znam tugu ubit.

Nasrid sela vidim kup žen,
'Z daleka je plakat čujem.
Guske, race prez zamira,
„Za Bog plati” Žid pobira.

Na kraj sela su mesnice,
Ljudi hodu prik granice.
Sve se za špot rasprodaje.
Nosu meso, muku, jaje.

Na cesti se strefim s koli,
Škriplju, kumaj vluču voli,
Kot plač glušu škripanj kol,
Ćutim u srcu seljaka bol.

Teg se primi za dacije,
Seljak tužno suze lije.
Doma j' prazno - a družina,
Ča će jist kad dojde zima?

Gazim tužno prašni put,
 Dojde putnik bos, pokinut.
 Nima djela nek za hranu,
 Nevolja j' u svakom stanu.

Ovako 'vo ne more bit!
 Govori jur dugo vas svit.
 Pak je svenek, svenek gorje,
 Svit je sada tuge morje.

Idila današnjih časov

Poslovica veli,
 Da ljudem na seli
 Onda gre najbolje,
 Kad se tusta zakolje.

Svinj se j' kod nas dost poklalo,
 Veselja još bilo malo!
 Ko j' i došla sva rodbina,
 I popila čašu vina,
 Uz pečenje, uz jelita,
 Govori od zloga svita.
 Govori kot v' parlamenti:
 „Previsoki su procenti!
 Zato danas, ki je dužan,
 Djela, skuči i je tužan.”
 „Kolar, kovač, gmajnske sluge,
 Dacija i plaće druge.

Gdo bi mogao to sve platit?
- Pijmo braća! - kade j' ta svit?"-
„Lapat nimam, djela nimam,
Gladim, čekam, i stugivam.”
„Jaja, mliko, sve je spalo.
- U lodna j' sve podražalo!
Kafe, pratež i sikira,
'Z dragoće nevolja zvir!”

*

Kad su stari dokonjali
Se javi i dečko mali:
„Povijte mi, dragi ćaća,
I gospodin „štajer” plaća?”
„Zač to pitaš?!” - veli teta,
Ne razumeć sad' diteta.
„Kad ta „štajer” - to je strašno
Ćaća skuću rano - kasno.
Da ćedu nam prodat blago,
A kad' sada to nij drago,
Znam i hižu, još i polje!
Teta, zato nij najbolje,
Ko se učim ja tako ča,
Gde se „štajer”, ništ ne plaća ?!”

Želje

Bolje da Bog
Ne ispuni sve želje,
Tugu i skrb
Šalje uz veselje.

Da veselje
Duše nam ne zmuti,
I da ju skrb
Čisti od zlih ćuti.

Kot jaki hrast
Vihor još već jača,
Tako uz smih
Mora bit i plača.

Kot i rana
Kada cili, boli.
Kot je jilu
Potribno i soli.

Tako i nam
Uz veselje - boli!
S kom dobri Bog
Naš žitak usoli.

NESRIĆNA ŽENIDBA

1. Nij divojak

Ljudi, ča j' 'vo nek za čase?!
Poglejte nek selo naše!
Nij divojak u cijelom selu,
Ugnut rade bi se djelu,
Ter su sada sve frajlice!
Farbaju si usta, lice ...
Kratki vlasi ondulani,
Nijedna trpit već ne kani:
Dugi vlasi - kratka pamet,
Kratki vlasi - mudre dame.
Ruke fine, nokti oštri,
„Manikür” kot je zaoštri.
Već nij rubac, sve krljače,
Na njih vrtljac, loza, kače,
Kratke, duge halje gornje,
Kot je moda: čižme, škornje.
Po pariskoj novoj modi,
Se u našem selu hodi.

Zato više škilji svaka,
Ne b' pojt rada za junaka.
Za financa. Za šandara.
Za krčmara. Za redara.
Nij najveća to galiba.
Najpr trsit se je triba.
Svako biće raste gori!

Za budućnost se nek bori!
Ali samo flanc i lijenost,
Gospodstvu još nije to dost.
Djelaj, твори i se uči,
Da ča bude i u buči!
Kad ča znaš i kad ča imaš
Gospa biti onda ti znaš.

*

Milujem ja sad junake,
Ki imadu zdrave šake.
Ki b' tribali pomoćnicu,
A moradu zet gospicu,
Ka ne zna i djelat neće,
Nesriće nij za nje veće!
Vidit ćemo to u peldi,
Ka nam ovde dalje slijedi.

2. Ive si išče nebo

Kad nij kod nas ništ' divojak
Se i Ive vrli junak
I nehoteć nek zagleda,
V' lipu gospu kod susjeda.
Živila j' za tanac i flanc.
Nje čekani bio je financ.
Ali kad financa nij,
Neće ostat na sami.
Došla j' domom iz varoša,
Prez šilinga, i prez groša.
Ali gospa u krljači,
Bar su doma nek tobrači.
Samit, svila, silskin-bunda,
Ne mari, ča majka brunda.
I memfise vrlo praši,
Nij je vidit hodit k maši.
Rukavice bijele glase,
Pofarba si još i vlase.
A obrve - dva potezi,
Gleda na križ, kot kinezi.

Majka Ivi pregovara:
Sinak, duša, ja sam stara,
Ne razumim današnji svit,
Ki je prokšen, lažljiv i zvit!
I snaha, glej, u krljači,
Ive, sinak, mi ne pači!

'Ko nek svako djelo zgrabi,
Bude pomoć majki - babi.
Ali da ne hodi k maši,
Ive, sinak, to me plaši.
Ka nima Božjega straha,
Neće to bit za me snaha.
Ka ne drži ništ' do Boga,
Neće držat nit do svoga!
Ali 'ko ćeš, se nek ženi,
Krivice ne davaj meni.

Majka mila! Majka draga!
Ne slikaj si najper vraga.
Andjeo će bit, andjeo tebi,
Živit ćemo kot u nebi.
Crikvu 'ko ne gre svaki dan,
Da nek budem ja s njom srićan!
Ne vjeruje znam u pakao,
Da b' si nek s njom nebo našao.

Tako misli naš Ivane,
I blažen si gospu zame.

3. Ive si najde pakao

Dostkrat srićni smo nek v' sni,
Bar smo sriće kako laćni.
Ali kad nam se razdrami,
Kot dim se raspadu sanji.

Vkanila je i Ivana,
Od andjela lipa sanja.
I nebo o visoko je.
Manje sanjat je znam bolje.
Andjeo kaže nokte vrijeda,
Majka drhće pred njom blijeda.
Majke obraz čarabakan,
A mladi muž je zaplakan.
Ive j' mislio da j' gospica,
Tiha, krotka kot divica.
Pak zapsuje azebata,
Ivu zgrabi okol vrata
I ga dostkrat i sklompata.

Na polji će umršavit.
Voli Ivu i ostavit,
Nek ukapat, octak zbadat.
To neka nek Ive, pak mat.
„Ča sam se znam buć najila
Da bi tako se mućila.”
Dokle j' muž i mat na polji,
Gospodari po nje volji.

Muke, masti svega proda,
Je trafike, čokolada.
Gospodarstvo pak propada.

A štala joj jako vonja.
Boji se i krave, konja.
Neka lipo „stara” doji!
Dost da ona s nje ruk poji.
Napoj mišat - Ive mili -
Nokti bi mi se ‘zrabili.

Djelat neće, kuhat ne zna,
U naturi: tvrda, presna.
Ne gre crikvu - nima Boga!
Ne drži ništ’ do drugoga.
Gre samo po vlašćoj buči,
Rasipuje, vas stan muči.

Ive se sad dost uklapa,
U stanu je vada-drapa.
Od neba si je on sanjao,
Pak je našao doma pakao.

Dva gavrani

Rano jutro Mat vrata otklopi,
Vani mrska, sura magla škropi.
Na jagnjadi dva črni gavrani,
Mirno drimlju trudni i zaspani.

Pita Majka: „Ej črni gavrani!
Mahnite mi s vašimi glavami;
Ste li došli od mrskih Karpati,
Ste vidili grob ... kade će spati!?”

Dva gavrani žalosno zakraču,
Tužnom majkom i oni se plaču,
I odletu ... na jagnjade druge,
Črne ptice, žalosti i tuge.

Na mesopust

O mesopust, ta god nori!

Ča nam laže, ča govori:

Meso, vino, tanac, frite.

To je žitak! Jite! Pite!

I u dimu, magli vina,

Stari, dica i mladina

Veselu se mesopustu,

Mnogi grih u dušu hustu

Jilu, pilu j' konac vreda,

Prik noći je Čista srijeda.

Braća mila, trudna, blijeda

Kot po bitki - boju zgleda.

*

A memento - ča govori?

Kršćan zdigni oko gori!

Spomeni se: pepeo i prah,

Da ti ov svit sriće ne da!

Pepeo i prah na 'vom svitu,

Pij vino i poji fritu!

Ali tvojoj lipoj časti

Ne daj nigdar v' blato spasti!

Meso, vino, tanac, frite ...

Znaj bit kot je malo dite,

Je mesopust, je korizma,

Srce čisto - glava trizna!

Zaručnjici

Ostavit ćeš oca, stan,
Teško će ti bit, ja znam.
I lipo naše selo,
U kom živiš veselo,
I Gradišće, naš orsag,
Tako ti je mil i drag!

Pojt ćeš plaćuć u crikvu.
Svi hte ti željit sriću.
Priseć ćeš uz rozmarin,
Lipo s vijencem zelenim.
Vjernost njemu do groba,
I srićni bit obadva.

Je li ćete i ostat?
Sriće ... neće svit vam dati.
Tu si morate sami!
To je ljubav med vami!
Ljubav, ka sve prenosi,
U toj vas Bog pomozi!

Ljubav, ka sve, sve zmore.
Ka premjesti i gore,
A ljubavi ja nimam,
Na 'vom svitu nis' srićan!
Pinez, lapti, i vaš stan ...?!
Nek ljubav je talizman!

Ljubav dobroga Boga.
Ljubav jedan drugoga.
I ljubav Božje dice
Temelj vaše je sriće!
To j' put k srići, vrhunce,
Ljubav će vam bit sunce!

Dvoja sunca

Dvoja sunca b' tribalo bilo,
Da b' bar jedno 'vijek toplilo;
Siromaha, ki drv nima -
Ne bi grizla ljuta zima.

I dvi žetve za seljaka,
Da kad pored sve poplaća -
Siromahu ča ostane,
Ča za trud svoj za se zame.

Dvoja srca za bogate:
U nevolji videć brate -
'Ko mu j' jedno kamenito,
Bude drugo plemenito!

Pinez

Kus železa, kus papira,
Na koga vas svit usmira.
Papir se na kupe meće,
Vrag iz pakla se lezgeće.
Za papir su: tvoji trudi,
Vrag iz pakla j' to med ljudi,
Za njega se ljudi kolju,
Uzrok je to vadi - boju,
Siromaštvo, glad, dragoća,
Od pineza je sva zloća.

*

Pinez rijedi vas mili svit,
Ako kaniš mirno živit,
I pravično ostavit svit,
Te pinez ne smi uslipit!

Teti Juli na batrenje

Moja draga teta Jula,
Znate, da je Srića fula!
Da b' si vrgla i očalje
Ne b' vidila: ča nam daje!
Ali ča nam Bog pošalje.
Je li žalost – radost daje!
To zamimo! To je naše!
Ako nam znam i ne paše.
Bog je dobar! Bog zna ča je!
Ča on svojoj Dici šalje.

Zima

Vjetar puše, snig zamita,
Zemlja j' kot mrtvac pokrita.
Bijelom plahtom: noge, lice.
Rebac, štiglič i sinice
Ćućurice – sirotice.
Zemlja mat ne skrbi za nje,
Išču si dom: naše stanje.
Gavrani mrtvaca dvoru.
Zec od glada globa koru,
Divlje guske se premješćuju,
Strahovito tužno krešču.
A i sraka sve krekeće:
Nij već triba zime veće!

Sunce trudno škilji doli,
Ov zimski kip sunce boli.
Nek za noćom dojde zora,
Još i sunce čekat mora!

Svitla noć

Naše lipo, malo selo
Kad prestane mučno djelo,
Kad se tihi večer spusti,
Doli na nje i mrak gusti
Je vik suro,
Mračno - škuro.

Trudni ljudi, tužni ljudi
Skučeno u zadnjem kuti,
Od nevolje zaran zaspu,
Batrenje si išću u snu.
Vani dostkrat bruji bura,
Ulica je mračna, škura.

'Ko i kade perje čišu,
Se spravu u zadnju hižu.
Se načiše bar koliko,
Slabo spade još van liko.
'Ko i još nij kasna ura,
Ulica je tiha škura.

*

Ali jednoč v' svakom letu,
Kad postane Badnjak sveti,
Noć, u koj se Bog narodi,
Se rasvitu svi oblaki,
Se rasvitu prve hiže,
„Peigl” se na stol poriče.
Čeka se Bog ... Veliki Gost,
Uz molitvu i sveti post.
Rasvićena j' sva ulica!
(Kot vjeruju naša dica:)
Da vidi put Jezuš mali,
Kad nosi bor svitli s dari.
U prvi hiža po svi stoli,
Stoju lipi svitli bori.
I svitu skroz po ulici,
Ljudi gredu k polnoćici.

* * *

O svitla noć ... sad nam sviti!
U jaslica, Jezuš, i Ti.
Da nas mrak i zloća svita,
I nevolja strahovita
Ne prehiti ... ne otkine,
U nevolji vas svit gine.
Prik nas vihor, bura puše,
O sviti nam do dna duše:
O lipa noć - o svitla noć!
Daj nam svitlost i daj nam moć!
Kroz škuri čas u svitlini,
Ostati kot Božji sini.

Onde kod vas

Onde kod vas je sad sve krasnije,
Onde se sad protuliće smije!
Lug i lužić, brigi i zasadi,
Me čekadu u cvitnoj paradi.

Sinokoše kinči šaro cvijeće.
Potočić se po nji jačuć šeće.
Uz potočić malo selce drima,
Ne zna gor ča za lipotu ima.

Kad me gnjavi briga svakidanja,
Sletim tamo na kreljuti sanja,
Pak nastanem opet blago dite.

Majkica i Vi mi se javite!
O, ali kad se opet prebudim,
Stare brige opet sve, sve ćutim.

Kad se narod iz sna budi

Kad se narod iz sna budi,
Kipi - kuha kot mušt v' sudi.
Tudji smrad, ki narod muti,
Mora mrsko poginuti.

Kad se narod iz sna budi.
Je sam sudac - kruto sudi.
Joj onomu, ki ga gnjavi,
Naroda jad ga zadavi.

Kad se narod pravo zbudi,
Pod jarmom od tujjih ljudi,
Če strest jaram, bit slobodan,
Ne tujemtu smradu podan.

Razdiljeni

Sad su ljudi razdiljeni:
Črni, bijeli i črljeni!
(Čuo sam ča i od zelenih.)
Jao meni, mila Braća,
Kako se svit sad obraća!

Gle črni su: Afrikanci,
Kod nas malo i Cigani.
Indijanci su: hrdjavi,
Po tijelu, a ne na glavi.
Japanci i Kinezari,
Žuti, to je ništ' ne kviri!

O, ali mi u Europi,
Civilisti, a i popi,
Nismo črni, žuti, bijeli!
Poglejmo po lašćem tijeli!
Nismo tako razdiljeni,
Nismo tako nit' črljeni!
Svit bar kako se obraća,
Mi smo jedna lašća braća,
Siromahi i bogati
Nimci, Ugri i Hrvati!

Takozvanim Hrvatom

Ne orli iz Trianona,
Nek nemarna braća doma,
Će bit kriva kad umremo,
I nedično poginemo!

Prsi tuće, da je Hrvat,
A ča ćeš je znam za dukat!
Ne špara ništ' na krčmici,
Kad Cigan riba po žici,
„Jači i veselo fućka,
Hej! Ča nam je po tisućka!”

Ali platit na novine,
Na hrvatske, na jedine,
Da se dite ča nauči,
Da se hrani sam na duši.
Da hrvatstvo si potpira,
Onda na dukat usmira,
Pak funat mu se veliči,
Kot bogatuš se sam diči.
Sada broji po filiri,
To su pravi himpeleri!

O Hrvati, dragi brati!
‘Ko nećemo aldovati,
Propast ćemo prez pardona,
Prez zločinstva ‘s Trianona!
Krivi ćemo bit nek sami,
Smijat će se svit za nami!

Amerikancem

Mili brati u tudjini!
Tužite da u Novini
Malo štete glasi 'z doma,
A najdražji je svoj svomu!

Dragi brati u tudjini!
Ča ne štete u Novini,
Našu borbu za hrvatstvo.
Za najveće nam bogatstvo!

Borbu za bit, ali ne bit!
Neprijatelj nam je vas svit,
Ov i on nas tlači, gazi,
Krvav nam pot po obrazi.

Nevolja i siromaštvo,
Krez ljeta nas muču strašno,
Siromahi i bogati,
Ne znaju si biti brati.

Još ni tako gnjusna bila,
Politika, žitka sila.
Dili nas na dva - tri kraje
Krivicu brat - bratu daje!

Žali bože mnogi brati,
Ne znaju da su Hrvati.

Mnogim plaćat bi morali,
Da bi naše rede štali!

Mili brati u tudjini,
Vi hrvatske majke sini!
Prositate si još već znati!
Kako su vam doma brati?

Bolje svega da ne znate!
Bolje ćete ljubiti brate!
U 'voj borbi bud'te s nami,
Ar smo slabi ...slabi sami!

Krvni put

Majki iz katanske bolnice

Majka, majka plakat se nekate!
Pomislite na krvave brate,
Ki su za nas vruću krvcu lili,
Za ke ste vi bud suzno molili!
Tim je puno srce tuge, boli,
Tim se srce mora zdizat gori.
Sam Gospodin je pohadja, zdiže,
Sprohadjam Ga od hiže do hiže.
On mi dava i riči na usta,
Obatri se mnoga duša pusta.
Ne bojte se, majka doma, mila,
Služit moram i ću Gospodina,
Majka doma, nek dalje molite,
Veselo je vaše slabo dite.

Iz bolnice ranjenih

Majka!

U deveti se trumbita puše,

Glavu zdižu naše bolne duše.

Pak na hipac ništ' ne čutu boli,

Pak je tiho, kot kada se moli!

Svaki zdiše: Bože još kolik put.

Moram ovde žalno trumbitu čut?

Ne ufam pogledat po očiju,

Vankušnice male suze piju.

Pak se zapru oči, pak se zabu boli,

Pak se još u sanji naše srce toli.

Pak vidimo u sni majke drago lice.

Trumbita nas jutro od majke otkine.

Stari Poljak

(Umro za domovinu u starosti od 64 ljet)

Simo j' došao - nigdor ga ne pozna,
 Imanje mu j' prazna torba kožna.
 U tudjini, a prez domovine,
 U boj poslao svoje sve tri sine,
 Da prosviti Poljskoj svitlo sunce,
 Dost je bilo pod jarmom jist kunce.
 Njega starca vojska već ni htela,
 A da j' njemu domovina mila.
 Civil-kučiš je bio još kod vojske,
 Sin je i on domovine poljske.

Simo j' došao u tudju tudjinu,
 Glavu nagnut pod tudju grudinu.
 Ku je ljubio - domovina mila
 Mu ni mogla sada dat još krila.
 Kad se spravi s Bogom mirno na put
 Ga j' još za dom nek zdihati čut:
 „Pane-Bože, Poljaci te molu,
 Daj njim najzad dom, slatku slobodu!
 Pane-Bože, glej na naše suze,
 Oslobodi nas od vječne uze!
 Pane-Bože ...” dalje već ne moli
 U tudjini leži na pokoji.

Kade ja živim

Kade samo žalosne barake
Podvaraju potrene vojake.
Kade skuću od jutra do noći,
(I mnogomu da ni već pomoći!)
Kade svaki nek jauče i tuži,
Kade plaću ni viteški muži,
Kade ruju od velike muke,
Kade zadnje pismo domom pišu,
(U nesvišću si domaće viču.)
Kade se broju tužni dani,
Kade umrit još nigdor ne kani!
Kade majka ne spoznava sina,
(Kade se na recept dava vina.)
Kade se svaki dan lijes zabija,
Kade zemlja krv suze napija,
Kade se nek Miserere jači,
Kot najmanji od božjih tobrači.
Onde dilim ja božje milosti,
Vitezi su onde božji gosti!

Stari bori

Na Karpati stari bori,
Po dolini i po gori,
Stari panji i skaline
Vidili su tvoje sine.
Iskajuć ću se dat tamo,
Miruj srce rasplakano!
Pitat ću u tvoje ime
Tvoje tuge, tvoje sine.
To će razbit srce boru
Da meni od njih govoru.
I u blatu, prahu, ledu
Ću najt onde njeve slijede,
Po nji ću i ja za njimi,
Pak ćemo ti jednoč trimi,
Iz daleka poslati glas
Gizdava ćeš - mat - bit na nas.

Vitez i smrt!

Iz ognja ga nosu
Nek u hlad - u lozu.
Vitez dobe maja,
Sunce mu zahadja.
Smrt mu kod nog stoji
Da 'spuni po volji.

„Nek hodi, nek hodi
Moj svit ti mir rodi,
Ar rana te kolje
Kod mene je bolje!
Misliš znam na drage?
Dojt ćedu na vage.
Dom išće ti oko?
Glej doli diboko!
Noć ruši granice,
Brati smo, sestrice.
Ča slušaš ča trubu?!
Hodi nek daj ruku.

„Poj! mene dom viče
Neću tvoje sriće.
Neću ti ni mira,
Neprijatelj umira,
Ne čuješ ti vika!?
Naša je i dika!
Lemberg je opet naš,
Kod mene ča čekaš?
Ne štentaj, ne bludi
Prik su tvoji ljudi.

Črljenki

Podičenje kadeta I. Strommera

Črljenka na pustom dvori
Prignuta j' od tuge,
Puna suzic v' ranoj zori
Zate svoje druge.

Za mladoga izmed mladih
Žalne suze roni,
Zginuo je u mrskoj vadi,
Vihor cvijet odlomi.

Cvijet odlomjen brzo gine,
Vihor druge kosi.
Ali duhu: (dične čine)
Vjetar domom nosi.

O črljenka pustom dvori
O sirota prava.
Sad si glavu zdiži gori
I budi gizdava.

Pismo

(Tovarušu u visoke Dolomite.)

Dugo smo kod Dunaja sidili.
- Lipi časi - bratko, vitez mili!
Povidajke su tekle kot ulje,
I vračile moje duše žulje.
Uz samovar - o tajno je šušjao
Si me ti jak mlahavoga jačao.

Ustavio me - ni to povidajka.
(Kot usnito dite skrbna majka.)
Ja za tobom gledao sanjajući.
Strahom bacio gladio si po pluću.
Ti si mi slao glase iz daleka.
Da i mene još veselja čeka.
„Da je lipo” - da je pusta mila
Da ni tamo ni zrna bacila.

Ganuo sam se pak još i ja rano
Bilo mi je sve srce vaŕgano.

Ŗivio sam ti u tudjini tudje
I pogazio mnogo oštro grudje.
Poručao ti - da mi dobro ide
Dobro ide ...

Onda j' došla zloća stopr na svit.
U jadu vidio sam narode kipit.
Na kap smo pak obadvimi sjeli.
Ja na varoš - ti opet po seli.
Ti po vodi po brigi i doli,
Ti za štukom na potreni koli,
Ti po blati, po vrući i zimi,
Ti si jači - ti si išao s njimi ...!

Ja je čekam - kad dojdu s bacili
Sad prez straha - kot kad ne bi bili.
Brate! - Je li se još lipo živi?!
Po junaki poruči ča Jivi!...

Pismo iz ropstva

I.

Sibirija, 31. dec. 1917.

Ivan! Dragi brat moj mili,
Po vjetri bi poručili,
(Ar sad pošta ovde stoji
Halabure se znam boji.)
Ali vjetar nam je mrzao
Mrzlo bi van on povidao!
Ar nas ovde mrzlo brije,
Siroćake iz Sibirije.
Mrzle noći, mrzli dani
A monduri - poderani.
Vjetar nutri - vjetar vani,
Jure - Glad - je svagdir s nami.
On nam daje brigu mnogu.
Mnogomu pomore k grobu.

Sada zbogom „prosit Neujahr!”
Siroćakom poberivaj dar.

II. (Od brata)

Sibirija, u januaru 1918.

Pozdravljam te - dragi Brate!
(I ti hvalim za dukate.)
Kod nas je sad svenek vjetar.
(Snig je visok da i metar.)
Človik se po vjetri redi
(Štat mi moraš i med redi.)

Danas dole - zutra bura,
Čer i danas - halabura!
I prez snopa i prez cipi,
(Kako komu šega kipi,)
Se sad mlati, se sad vije,
Sime, kukolj se sad sije.
Teška nam je bol na duši
(Mledno j' srce bud u šuši.)
To još pak nij puna mjera.
Jure Glad nas komandira!
Toga silom špitalj šalje,
A glej toga ti još dalje ...

Sada zbogom, Brate mili,
Blagoslov nam - Bože, dili!

Križni put

Po Europi jaukat je čut.
Po Europi krvav je put.
Po Europi škuri grobi.
U najlipšoj muškoj dobi
Počivaju: muži, sini,
Daleko svi u tudjini.
Doma: suze, blijedo lice,
Udovice, sirotice ...
Po Europi krv se j' lila.
Razdružena braća mila.
Na zavrti je granica,
Majka j' doma - prik su dica.
To j' Esteraj - 'vo Madjari,
Pokinuti svi hatari.
Sad nas i ov i on davi,
Da mi nismo vjerni pravi!

I naš narod na dva kraje,
Žalosno si ruku daje.
Na Ugri i u Gradišći
Nje, a i nas, mnogo tišći ...

Sva Europa je križni put,
Prevrnut nam je svaki kut.
Krvava je svaka gruda,
Polamana je od truda.
Mnogi narod, mnoga duša,
I zdvojno to sad poslušā.

Daj 'vo pravo, daj 'vo mir,
Halabura svakudir.

Dojt nam mora i Vazam,
Da Ti i ja spoznavam,
Da su puti ti krvavi,
Da človik človika davi,
Svim na špot i svim na kvar,
Da j' najlipši božji dar:
Ljubav, iz ke nam svim zvira
Blagoslov i srića: Mira!

Zgubljeni

Majka! Majka! Tužni časi,
Tuga se po svitu glasi ...

I.

U višini na Karpati,
Dom branili hrabri brati.
Mirne majke, hrabri sini,
Majkin duh je bio zis njimi.
Starji je po prvi put
Kod Lublina čuo štuke rut.
Prezimovao je kod Nide,
Manji tamo za njim pride.
Od Nide, pak na Karpate
Stavi dužnost vjerne brate.

Noći skupa prenoćili,
Jutro su se prekrižili.
U ljubavi ruke dali
Ar posao ti to nij mali.
Za djelom pak mali gleda.
(Lica su mu snižno blijeda.)
Čeka, gleda, gleda - čeka
Do škurine - do večera.
Po škurini po svi graba,
Išće, tiho viče brata,
I viteze sve spitkuje
I od brata sve zvidjuje.
Spod oblaka misec gleda,
Na viteza lica blijeda.
Mrzlo srce pukne, teple
I srebrne trake razlje.
Vitez mladi dalje gazi,
S ubišenom glavom pazi,
Na pravo i livo gleda,
Da nij sniga, da nij leda.
Mislili bi vrganj išće,
Pod nogom mu škriplje lišće.
Čuda puti se i prigne,
Suznim okom tužno migne.
Svitla suza se zakrisi
Od oka na mrtvom lici.
I uplače sve viteze,
Srce mu je od nog teže.

Vas utrudjen, vas umoren,
Piše: „Majka, ja ne morem,
Ovde najti si već brata.”
Hartu suzom svu pokapa,
Doma majka bolno čeka.
Šest tajedan nima reda.
Sada hartu od suz blijedu,
I nje suze još poljedu.
Ta tužni glas se poliše,
Jezuš, Jezuš! Majka zdiše.

II.

Po sibirskom pustom polji
Do šatora šator stoji.
U šatori glad i kuga,
Trudne muže mrsko ruga.
Pokinuti, zamuckani
Obrašćeni kot Cigani.
Prez slobode, prez veselja.
Peče srca skupna želja.
Povidaju dične čine,
Glas čekaju ‘z domovine.
Jedan teško robotuje
Drugi smrtnu bol boluje.
Slabost mu se držat ne da,
Još daleko domom gleda,
S umirućim pogledima,
I na kamen glavom klima.

*

Majka znam ti tamo živi.
Znam su drugi glasi krivi.

III.

Širom po krvavom polji
Su vitezu na pokoji.
Nij kamena nit nij križa,
Nek zemlja je ništo viša.
Nek črljena roža cvate,
Iz črljene zadnje kaplje.
Nek 'z oblaka j' suza spala.
(Ufanje si 'ur zgubljala.)
Črni gavran nek zavrisne.
(Zdvojnost ti u srce blisne.)
Nek vjetrić se stalno plače,
(Nek žalosti su ti jače).

Honvid Hari na raportu

Vitez jaki - honvid stari
'Z Pulje rođen, honvid Hari.
Skuči potren skuči trudan,
(Zutra je znam 'ur sudnji dan.)
Otpilili su mu nogu,
Dušu preporuča Bogu.
U suze smočio svoje grihe,
Sve od Pulje do Srbije:
Do bojišća - do grobišća
Od sniga mu duša čišća.
Samo misao ga još trapi
Ča će reć pred božji vrati.
Nima križa, medajlice.
(Samo ženu i šest dice.)
Prsa prazna, nij podičen,
Samo potren, samo zničen.
„Ne zdvajaj mi brate stari,
Zato, ča je: lari-fari,
Nij pravice na tom svitu,
Zlato - srebro prik ne svitu.

* * *

Zlata cesta se rasteže,
Visoko su zlate ljese.
Pred ljesom na straži stoji,
Andjelov, gor ni ne broji.

Zapovidnik sveti Miho
 Zapovidi daje tiho.
 A po cesti mašeradu,
 Sve vitezi na paradu.
 Jaki-mladi, sijedi-stari,
 Infantristi kapulari.
 Glej i major, ono kadet,
 Svi narodi sad prez vade.
 Na prsi se križi svitu,
 Vidiš ruku svu zavitu.
 Jedan je slip, ta prez noge
 Vidiš močne i uboge.
 Ta se čudi, ta se šali,
 Ta je visok, a ta mali
 Ta je pišak, to husari
 A gle! zadnji je naš Hari.
 Na kljuka se pohitule,
 Glavu tužno ubišuje.

 Pak vitezi u red staju
 Hari zadnji je na kraju.
 Ponizno se zadnji shranja
 Njemu j' mjera uvijek manja.

 Sad andjeli 'oš zatrubu
 Pozdravljajuć dičnu trupu.
 Sveti Miho inšpicira,
 I pak Petru eksplicira:
 Trud i muke dične čine,
 Zaslužili si miline.

Pak otpira sveti Pera,
Prvač Miho komandera:
„O pišaki, o husari,
Mladi, jaki, slabi, stari!
Zemlje dika j' lari-fari
Prvi danas: honvid Hari.”

Prijateljem

Mojim prijateljem

Hej Pegaze, staro ždribe!
 Glej norije, glej galibe:
 Nike nore, prazne buče
 Šušljaju se nek pomuče,
 Da sam panslav ja med njimi!
 Vrag je ... Bože, oprosti mi!

Ča im noru glivu gaji?
 Glej po njevi zli očalji:
 Hrvat u hrvatskom selu
 Za hrvatstvo je u djelu,
 Svoj rod ljubi, batri, zdiže,
 Svoj je svomu to najbliže!
 Hrvatsko mu j' još i ime,
 Krez novine sije sime.
 K tomu bagon kalendari
 Slavenstvo propagandari.

Oj Pegaze! Kraj očalje!
 Svaki neka bude ča je!
 Nij potribno mikroskopa,
 Da iz ničesar ča dokopa.

Oj Pegaze! Staro ždribe!
 Manje ali već galibe,
 Skoči mi na sve četire
 Gledeć ali znam nek žmire,
 Zdigni rep ter mi zap . . i,
 Ritni mi ga, ki se srđi!!

Zadnji pjesnik

(Misli k slici N. N. 11. broj 2. stran)

Ti si zadnji, a prvoga nij nit bilo.
 (Tudje jačke j' ljudstvo poljubilo.)
 Svoje jačke huda i sramuje.
 Za svim sve u tudjinu putuje.
 Samo Ti si se stao još med nami
 Ti velikaš med nami maljani!
 (Zadnji plamen žeravke gašuće.)
 Med nas shital kinče neviduće.
 Iz sna zbudjao, zdizao, gladio, šćipao.
 Srce, dušu si u jačke razljao.
 'Zjačio diku Bogu: zadnje himne.
 Batrio srca, teplio duše zimne.
 Pjevao pjesme, jačke kot i psalme,
 Smišio, učio, karao; tolio žalne.
 O velikaš med nami maljani,
 Orao jaki med plahi pticami.
 Tvoje jačke kot riči u pustini,
 Kot zvezdeno nebo u škurini,
 Kot kitice po suhi skalina,
 Kot kapljice ognjenoga vina,
 Kot dušeći med lakomim ustam.
 (Ocat, mirha pokvarenim dušam.)

Ti velikaš med nami maljani,
 Živit ćeš ... i umrit nek zis s nami!

Naša zlata maša
*(Mate Miloradića, kemljan-
skoga farnika, 9. marca 1926.)*

Hej Hrvati 'z dijaspore,
Od Kemlje - do Nove Gore,
Po svi seli sestre, brati
Znajmo danas svečevati!

Miloradića poznate!
Bog ga j' poslao za Hrvate:
Da kot prorok prodikuje,
Da ga mali narod čuje!

S moćnim glasom krikne nam:
„Zora puca, bit će dan!
Da sam Hrvat nij me sram!
Po hrvatsku jačit znam!”

„Naš jezik kroz vijeke star,
Lipote je pun ormar.”
Odpro nam je ta ormar,
Sipao kinče nam za dar!

Čuli smo ga i čudili,
Kako j' lip naš jezik mili!
Čuli, iz sna se zbudili,
Naš jezik si obljubili.

Čuli smo ga povidati,
Obljubljen je od Hrvati!
Znali se koč i plakati,
Od veselja i božati.

Čuli smo ga sestre, brati
Kako nas zna i karati:
S riči je spleo Iskre, Strijeje,
Da b' iz svita zloću zmele!

Miloradić, božji sluga,
Zdignuo se j' 'z našeg kruga,
Pedeset ljet služi Bogu,
Vjerno Bogu - i narodu!

Bog si ga je za se zibrao,
„Da bude za nebo fiškal!”
Bog ga čeka pri oltari,
Da mu vjernost sam nadari.

To će biti maša zlata,
Sluge božjeg' i Hrvata.
I Hrvati s dijaspore
Od Kemlje do Nove Gore.

Hej Hrvati s dijaspore,
'Z Frakanave, 'z Nove Gore,
Iz svih sel sve Sestre, Brati
Znajmo Bogu hvalu dati!

Hodmo doma k svetoj maši,
S hvalnim srcem s očenaši,
Kade živu još Hrvati
Zlatu mašu svečevati!

Zlatu mašu svečevati,
Gospodinu hvalu dati!
Gospodin Bog neka Mati
Za sve trude za nas plati!

Mati Miloradiću na sedamdesetljetnicu

Rašicani smo mi širom-barom,
Brati s Nimcom, brati i s Madjarom.
Ali žalost: svagdir u manjini,
Kot tudjinci laščoj domovini.

Okolo nas većem kolobari,
Veselu se Nimci i Madjari.
Nas Hrvate b' za nemer metali,
Kad smo, ča smo: hrvatski rod mali.

Sramovali su se mnogi brati,
Ča su oni: na Ugri Hrvati.
Zapustili svoj rod, jezik mili,
I mnogi se tako pogubili.

Mračilo se j' kod nas širom-barom,
Pod hrvatskim malim kolobarom.
U mraku si zlizao ti prez straha,
Na tvojega ognjenog' Pegaza.

Pedesetka te je jur lovila,
Kad se j' tebi pridružila vila.
I si širio svitlost, žar u mraku
Zdignuo gori grlo, a i šaku.

Grozeć trubio Hrvatom zaspanim,
„Zora puca” stan se, jur se dani ...
Trubio, jaćio si po ‘lašćoj volji,
Na veselje i milinu svojih.

Zašlo nam je žarko sunce, sviti,
Neće škuro nikada već biti.
Ti si sunce, pjesme ti zvjezdice,
Hrvatskog jezika krasno j’ lice.

Bože pod hrvatskim kolobarom,
Nikad nismo čuli širom-barom,
Nikad ča lipšega, ni milijega:
Kot po dugom času svoj svojega.

Tvoje pjesme: lipota narodna
Naša dika, mužika ugodna.
Ubog, bogat, prost i plemenit
S njimi j’ hranjen i u duhu sit.

Tvoje pjesme krasne: žitka borba
A uz gusle prazna ti je torba,
Uz Pegaza su jur vlasi sijedi,
Ali viši su tvoji pogledi.

„Nek Bogu si ti za nebo fiškal!”
Bogu, svojim – si dao, ča si imao.
Znaš ti dobro, ča je tvoja plaća,
Znaš kako Bog i kako svit plaća.

Oš danas b' te veselo prijeli,
Svi Hrvati, po svi naši seli.
I vezali kot dobrog prijatelja,
Čisto b' bilo veselje i želja.

„Starče mili, kad ti nij moguće,
Nas pohodit od kuće do kuće,
Da ti svitlo lice pogledamo,
Da te časno svagdir dočekamo.

Da te bijelim kruhom podvorimo
Da te rujnim vincem ponudimo,
Da ti damo novo izrizane,
Javorgusle zlatom ukovane.

Ko ti primi od nas našu hvalu:
Vjerni ostat tvomu idealu,
Ostat ča smo, na Ugri Hrvati,
Jezika si nikad, za ništ' dati.

Ti si zbudjao tu ljubav, ćut svetu,
Kot ju zbudja mati u ditetu,
Dite majke ne more zabiti,
Na sve vijeke ćeš s nami živiti.

Tvoje ime, tvoji ideali,
Ćedu držat skupa tvoj rod mali.
Rodit društvo pod tvojim imenom
S tvojim duhom i vječnim spomenom.

* * *

A sad živi! Miloradić Mate,
Uči, peljaj si svoje Hrvate!
Živi blago, starče Milovane,
Zabi srca mnoge, krute rane.

Naša ljubav ti je neka cili,
Bog ti neka blagoslov podili.
Širom-barom hte danas Hrvati
Tvoje ime u molitvu splitati.

Dika Frakanave

(Na odkrivanje spominka Mati Miloradiću.)

Rodno moje selo,
Lipa Frakanava!
Zdigni gori čelo
I budi gizdava!

Ne na rodno polje,
Sinokoše, luge,
Konje kot pozoje
Najt ćemo i drugde!

Ne na učne ljude,
Duhovnik velik roj!
I njih zna s barkude
Dojt i još veći broj!

Kanonik i opat,
Tako štem iz lista.
Je naš sin i naš brat,
I stari gardista.

Zdaljega i biskup
Od nas korijen ima.
Naroda mnogi stup
Jur vječni san drima.

I mnoga ideja
Iz naših srcov zviru,
I lipi sad zreja
Narodnoga smira.

Novine, kalendar,
I novine male
Su narodu za dar
Naše ruke tkale.

I pobožni peljač
Celje na shodišće,
Božje riči sijač,
Pozna ga Gradišće.

Ali sve to nij dost,
Lipa Frakanava!
Da te zdigne gizdost
Hvala, dika, slava!

To moru i drugi
Svako naše selo.
Doseć u lipšem krugi!
To j' nek trud, mar, djelo!

Da j' najveći Hrvat,
Dika svih Hrvatov,
Naš sin, a i naš brat,
To mora valjat!

Miloradić Mate
Duhovnik i pjesnik!
Zbudio je Hrvate
Na žitak za svevik.

Još Hrvat nigda nij
Tako lipo pisao.
Zlatnimi ustami
Skovao svaku misao.

Smišio, učio, karao
Svoj narod zaspani
Svoj duh mu je davao
Da ga nek razdrami.

Ča j' hrvatske ćuti
Trsenja med nami,
On u nami zbudi
On nas sve razdrami!

'Z hrvatskoga neba
Nam kot zvijezda sviti!
Bludit se već ne da,
Peljač će nam biti!

A sad ov mali stan
Je zazlamenovan
Da je naš velikan
Od nas svih poštovan!

Rodno moje selo,
Lipa Frakanava!
Više zdigni čelo,
Znaj ča j' tvoja slava!

Spomenik Miloradića

Moćni narodi si velikaše
Proslaviju s dičnimi spomeniki.
Da je spozna, diči svit veliki
I da glasu diku kroz sve čase.

Mi smo Tebi samo križ na grobu.
Pjesnik križa, muke i duhovnik
Za Te je križ najdični spomenik.
Pod njim čekaj tvoju dičnu dobu.

Othitao si svitske himbenosti!
Moćno si nam glasio nauk križa.
Kot pustenik živio žitak prosti ...

Kad Te narod poštuje i zviša:
Nima oholije za Te, Braća!
Križ Ti budi dika i križ plaća.

Mati

Ministrant moj Grubić Mate,
Kad su ptice jur pernate
Zletu van med kalafate ...
Mate, ja se bojim za te!

Male ptice stara hrani,
Kad je bura, vihor vani,
Pokre je s kreljutami.
Mate ... Ti si s gnjazda vani!

Pozoj, kača, vuk, lesica,
Človičja ti kažu lica.
Ta ti j': mili; ta: milica!
Tvojoj tugi su krivica.

Ante Grubić

15. septembra 1929.

Da bi imao suze Jeremijaša,
- Ante Grubić. Duhovnik i Hrvat -
Splaknuo bi se po svi gaji zglasa,
Da me čuje svaka Sestra i Brat.

Da b' imao glas, kot David u psalmi,
Zlijao bi u riči našu tugu.
Uplakiva Te narod zahvalni,
I Hrvata - i božjega slugu.

Proderštofi si glasio narodu:
- Hrvat! Ča si! To moraš i biti!
Djelao si na našem preporodu.

Sad' te j' pokro škuri grob prerani.
Svitlost vjekovječna Tebi sviti ...
Ti svitiš nam ... S Bogom nam ostani.

Ivan Mušković

(† 1930. aug.31.)

Kad si glasio „kraljevstvo nebesko”,
Odselio se i sam hitro u nje!
Za prvača nas je opet manje!
Žalujemo ... srce nam je teško.

Med prvimi si nam Ti bil Prvi!
Svojim žarom si vaŕgao i druge.
Poznao naše nevolje i tuge.
Bio si! Ča si, od Boga, po krvi!

Od Boga si duhovnik gorljivi.
A po krvi Hrvat krotki, vjerni.
Bog daj da Tvoj duh med nami ŕivi!

Vidio časov dobrih i čemernih,
Stao si kot hrast na Jezuša skali,
Bog Ti plati! A narod Ti hvali!

Tomi Bedeniku

Štem kroniku. Groznu, mrsku.
„Kutya ugat” po ugarsku.
Nisu oto – znam – Hrvati:
Ki b’ te radi križevati,
Izrod, smrad i renegati,
Da se nimaš ništ’ bojati!
Mi svi znamo ča si, gdo si,
Ča pas laje, vjetar nosi!

Jandri Kuzmiću

Štao sam tvoju tužnu elegiju.
O da bi Te Bog kripio u samoći!
Tužna smrt će dojt kot tat u noći,
Ali ure još skradnju ne biju.

Rado broji človik, kad će moć spreć,
Djelao si u milom božjem vrti
Mučno, skoro do te strašne smrti,
Kad si spregao, nimaš veselja već?

Glej vrtljara, ki je gojio drivlje,
Kad vidi sad, ima radost mnogu,
I Ti nisi sijao sime diblje.

Zmiknulo je u mnogi srca ljudi,
Vridnu plaću ćeš najt nek pri Bogu!
Zato, Jandre, srićan, blažen budi!

Jandri Prikosoviću

(Na srebrnu mašu.)

Tvoje znanje Te od nas odstrani.
- Kot Don Bosko - si otac mladine!
Iz tudjine si znao djelat s nami,
Zdizao narod kroz Naše Novine!

Aldovao si znanost, trud, imanje.
Nek iz čiste ljubavi za tvoj narod.
Nigdar nisi se držao s tim na nje,
Nigdar iskao tvojega truda plod.

Kad si došao po trudu tolikom,
Opet k svojim, koljnofskoj Mariji,
Da se ugneš pred slavom i dikom.

Primi naše želje u tišini:
Bog Ti plati! A Marija Mati,
Neka ti isprosi i god zlati!

Na srebrnu mašu Mati Karallu

*„Ča Spasitelj hoće, da budemo svaki,
Bio si mu na lapti težak med težaki.”*

Miloradić

Znao si se zasukati na djelo,
A i stati svezik med prvimi.
Sad za hipac stani i počini,
Utari si vruće, potno čelo!

Poglej najzad ... sve Tvoje štacije.
Svagdir uspjeh ... ljubav ... i poštenje ...
Tukao si koč grudje kot kamenje.
Bog zavlaci ... ča sluga posije.

Crikva, škola su Tvoje veselje:
Dica mala, divojke, junaki.
A nam su sad k Tebi vruće želje:

Sve ča djelaš, Ti neka Bog plati!
I od Tvojih, da Te ljubi svaki.
Dokle dojde svetak novi, zlati!

Giječki knez

Dr. Ladislaus Batthyány Strattmann (1870 - 1931)

Bogat si bio kot i mnogi drugi.
Kot si bio bogat tako i dobar,
Kot malo ki veliki gospodar.
Zato smo za Tobom svi u tugi.

Uz kaštele zidaš Ti bolnice!
I sam vračiš slipe, siromahe.
Ne za plaću! Ne za naše hvale!
Ljubio si uboge sirotice.

Tvoji čini nam kot svića svitu.
Bio si: bogat, dobar i pobožan!
Lipa pelda čemernomu svitu!

Bog će Te postaviti na desnu stran.
S Bogom sidi, dobru naš velikaš!
Živio si med nami, zato si naš.

Martinu Boreniću

Naš Borenić, sijed i star,
Pisao nam je kalendar.
Rado j' smišio - vedra duša,
Narod rado ga poslušā.

Žarko sunce, razum bistar,
Urodi nam lipi „Jačkar”.
Nit sad mu nij pero spalō,
Nek čā drhće, moći j' malo.

Poznate ga iz Lovrete,
Jačio nam je jačke svete,
Kot škrljunac nujno, milo,
O kako je lipo bilo.

O starac naš slabi, sijedi,
Bog, ki svitom vlada, redi,
Bog te jačaj, Bog ti plati,
Zahvalni smo ti Hrvati.

Bog ti slatki starost žuku,
I odnami ljutu muku,
I uživaj još veselja,
Dosle te Bog v' nebo pelja.

Ignacu Horvatu

Naš oganj se j' vrlo potamnivao
Kad se j' splasnuo ta tvoj žarki plamen.
Dignuo si se kot iz magle orao,
I zavrисnuo: još nesmi bit Amen!

Rodu vriskaš: vjeran Hrvat budi!
Žarom žariš mrzlo srce naše,
Da i Hrvat kot narodi drugi
Svoje pravo sada zastupaše...!

Čuli smo te! Veliki i mali!
O da bi te naslijedovat znali!
Da b' ti bili: Hrvat pravi brati.

O da bi tvoj žar u nami plasao!
Da bi svaki svoje ljubio, spoznao!
Nikad ne bi propali Hrvati.

Kiseg 1532. – 1932.

Kiseg varoš svečuje Hrvata!
Jurišić vitez hrabri na glasi,
Kad svojom sabljom varoš spasi,
Turku zapre k Beču put i vrata.

Jurišić je jedan ‘zmed tolikih,
Ki su Turku bili trn u peti.
Branili si vjeru i dom sveti.
Našega naroda mučeniki ...

O Hrvati, budite gizdavi!
I naš narod veliko napravi.
Tri sto ljet je obramba i zid.

Tri sto ljet dugo je držao Hrvat,
Zapadu pred Turkom vlašći hrbat.
Sad ne b’ radi Hrvatu dat život?!!

Frater Gabor

*(Na 250. ljetni jubileum oslobodjenja grada
Budina od Turka.)*

Sva Ugarska domovina
Tužna, suzna je dolina.
A na turmi grada Bude,
Ta polmisesec straši ljude.

Sto pedeset ljet jur plače,
Tužni narod svenek jače.
Nek ufanje je još grije,
Pomoć Kraljice Marije.

Kraljica Ugarske neće
Zapustiti svoje dice!
Nek k Njoj narod jauče – plače,
Od dana do dana jače!

‘Vo ufanje srca grije.
Da će pomoć moć Marije.
Mlado, staro sablju zgrabi,
Trud i muku sve pozabi.

Vas narod je u taboru,
I okolo ognji goru ...
Moli narod očenaše,
Pomoć prosi, gorko plače.

Kot oroslan Ugar ruje ...
Strašni glas i Turak čuje.
Sto mrtvih glav na grad obisi,
Sablja se kot strijela krisi.

Abdi paša Bude grada
Sada kipi pun od jada.
Turkom silno zapovida,
Kršćanstvu će sad bit krida.

I kad Turak v' crikvi moli:
Allah, kucke sad pomori!
Kucke djaure, to j' kršćane,
Da ni sime ne ostane.

Gabor Frater kortač shiti,
I kot strijela se zakrisi.
I strese se grad Budine:
Sad se smiluj, Gospodine!

Turska crikva se poruši,
Strah prebudi v' turskoj duši,
I oblada duše panik ...
Frater Božji je poslanik!

Hrabri Turak glavu zgubi,
Zaman mu beg bubnja, trubi.
Sve, ča noge ima, biži,
Turak Turka gazi, niči.

I kršćani idu napred,
Sva Budina j' kršćanska vred',
I Ugarska je Kraljica,
Marija i Mat Divica!

Ona j' narod obranila,
Ona j' svenek naša bila.
Naša Majka i Kraljica,
A mi smo Nje draga dica.

I u ovi teški časi
I mi kot i oci naši:
Znajmo, velika je Nje moć,
Marija će i nam pomoć!

SADRŽAJ

DIČJE

Moje stvari	7
Kokoše	7
Guske	7
Race	8
Golubi	8
Pas (kucak)	9
Mačka	9
Kukovač	10
Krt	10
Raki	11
Moji piplići	12
Visibaba	13
Marica u zlatoj zemlji	14
Aca čemernjača, Šime dobro sime	15
I. Po svitu	15
II. Kucak	17
III. Med negare	19
IV. Ulovljeni	21
V. Mišić	23
VI. Big	25
VII. Krokodil	27
VIII. Na otoku	29
IX. Doma	31
Na majkin dan	33
Mojoj majki	34
Majka	35

Moj Majkin dan	37
Pozdrav na Majkin dan	38
Razgovor	39
Advenat I.....	40
Advenat II	41
K svetom Mikuli	42
BOŽIĆNO VESELJE	43
JEZUŠEVA DICA PRI JASLICA	47
Danas će dojt Jezuš k Vam	49
Božićno drivo	51
Veronika budi	53
Katica kod Srca Jezuševoga	54
Ivica kod Jezušša	55
Na Svićnicu	56
Sveti Jožef	57
Na Mrtvih god	58
Šarada	59
IGRANJE NAŠE DICE	59
1. Kolo	60
2. Šušumeda	61
3. Nebo - pakao	62
Glavu, srce, pogled gori	63
Kad dica ne posluhnu	64
Na fuzališću	66
Križić	67
Nula	67
Djelo	67
 VJERSKE	
Aleluja I.....	71

Aleluja II	72
KOMEDIJAŠ BL. DIVICE MARJE	73
Po svitu	73
U kloštru	74
Kod Marije	76
Sv. Mikula	78
Nazvišćenje Divici	80
Mjesta nigdir nisu dali	81
Kod jaslac	82
BETLEHEMSKA IGRA	84
BOŽIĆNA IGRA	96
KORIZMENE PRODIKE	102
1. Gecemani	102
2. Judaš	103
3. Petar	104
4. Pilatuš	105
5. Jeruzalemske žene	106
6. Pod križem	107
Križni put	108
Na Veliki petak I	113
Na Veliki petak II	114
Na Bijelu nedilju I	115
Na Bijelu nedilju II	116
Na Bijelu nedilju III	117
Na Bijelu nedilju IV	118
Na Tijelovu	119
Majuškoj Kraljici	120
Kraljica mira	121
Na Duhe	122
	273

ČER DO NEBA	123
I. Spravljanje na veliki put	123
II. Putovanje	125
III. Na straži	127
IV. Pred nebom	131
V. Pjesnik doma	137

KOLJNOFSKA MARIJA

I. Marija u lozi	141
II. Zagovor	142
III. Čudo	144
IV. Zaruke	145
V. Kod Marije	148
VI. Nesrićni pir	150

KAMO ČLOVIK NE ZABLUDI

Kamo človik ne zabludi	155
Današnji ljudi	156
Djelač	157
Poljodjelac	157
Rukotvorac	158
Tržac	158
Protuliće	159

MAJUŠKO CVIJEĆE

Fajgulica	160
Duhovska roža	161
Zimzelen i neven	162
Potočnica	163
Kad si veseo ili tužan	164
Veselije	165

Kod Dunaja	166
Glasi iz varoša	167
Štrajk 1918.	168
Glasi iz kamene loze	169
Majkino pismo	172
Majki	173
Pozdrav Hrvatskim Novinam	174
Ča je ovo nek za čase	175
Kad si štem tudje knjige	177
Najlipše jačke	178
Moj zadnji put na brig	179
Žetva 1931.	181
Žetva 1932.	182
Krčme u škadnji	183
Odgovor	185
Neću te već ni zvat	186
Dvoja pisma	187
100 korakov	191
Ne dam ti ni Zbogom	192
U našem selu	193
Na željezničkoj postaji	194
Po svitu	195
Zbogom	196
Naši časi	197
Idila današnjih časov	198
Želje	200
NESRIĆNA ŽENIDBA	201
1. Nij divojak	201
2. Ive si išće nebo	203
3. Ive si najde pakao	205
	275

Dva gavrani	207
Na mesopust	208
Zaručnici	209
Dvoja sunca	210
Pinez	211
Teti Juli na batrenje	212
Zima	212
Svitla noć	213
Onde kod vas	215
Kad se narod iz sna budi	216
Razdiljeni	217
Takozvanim Hrvatom	218
Amerikancem	219

KRVNI PUT

Majki iz katanske bolnice	223
Iz bolnice ranjenih	224
Stari Poljak	225
Kade ja živim	226
Stari bori	227
Vitez i smrt	227
Črljenki	229
Pismo	230
Pismo iz ropstva	232
Križni put	234
Zgubljeni	235
Honvid Hari na raportu	239

PRIJATELJEM

Mojim prijateljem	245
-------------------------	-----

Zadnji pjesnik	246
Naša zlata maša	247
Mati Miloradiću na sedamdesetljetnicu	250
Dika Frakanave	254
Spomenik Miloradića	257
Mati	258
Ante Grubić	258
Ivan Mušković	259
Tomi Bedeniku	260
Jandri Kuzmiću	260
Jandri Prikosoviću	261
Na srebrnu mašu Mati Karallu	262
Giječki knez	263
Martinu Boreniću	264
Ignacu Horvatu	265
Kiseg 1532. - 1932.	266
Frater Gabor	267
Sadržaj	271
Biografski podatki	278

Ivan Blažević / Blazovich

Pjesničko ime Tugomir.

Rodjen: 17. juna 1888. Frakanava, Barkovići.

Školovanje: osnovna škola, Frakanava 1895. – 1901.
sridnja škola, Kiseg/Köszeg i Vesprim/
Veszprém 1901. – 1909.
bogoslavlja, Jura/Győr 1909. – 1913.

Posvećen za duhovnika na Petrovu, 29. juna 1913.

Kapelan u ugarskom selu Gyömöre, 1913. – 1914.,
Beledu 1919. – 1924. i Koljnofu 1924.

Vojni dušobrižnik u Beču, Garnisonsspital I, 1914. –
1919.

Farnik u Hrvatskom Jandrofu, 1924. – 1935.
i Koljnofu 1935. – 1946.

Umro je u bolnici u Sambotelu/Szombathely 29. mar-
ca 1946.

KNJIŽEVNO DJELOVANJE: Pjesničko i prozno djelovanje
publicirano u novina: *Naše novine*, *Hrvatske novine*,
Male crkvene i školske novine,

časopisu: *Katoličanski ljudski savez*,

kalendari: *Kalendar svete Familije*, *Kalendar svetog
Mihovila*, *Naša domovina*, *Hrvatski kalendar*

Samostalna knjižica: *Koljnofska Marija*, Győr 1920.

Molitvenik: *Dika Bogu!* Molitvenik i jačkar za našu
školsku dlu i mladinu. Sopron 1940.

Ivan Blažević Proza, HŠtD, Gradišćanskohrvatska
biblioteka 1. svezak, Željezo 1996.

(NA KORICE ODZAD:)

„Blažević je u prvom redu liričar, a zakuplja ga rodoljubna, vjerska i ratna tematika.“

Stjepan Krpan

„Blažević je hrvatski pjesnik, ar u njem biva budna hrvatska svijest i rodoljubna duša, ka se hoće očitovati Blazović niti oganj rodoljubavi, zbudja svoju braću na vjernost prema rodu i narodu i zabavlja ih svojim pripovidanji.“

Ignac Horvat

